

ДИРЕКТИВИ

ДИРЕКТИВА 2013/34/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

від 26 червня 2013 року

про щорічну фінансову звітність, консолідовану фінансову звітність та пов'язані з ними звіти певних типів компаній, що вносить зміни до Директиви 2006/43/ЄС Європейського Парламенту та Ради та скасовує Директиву Ради 78/660/ЄЕС і 83/349/ЄЕС

(Текст дотичний ЄСП)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА
ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу й зокрема його статтю 50 (1),

Беручи до уваги пропозицію Комісії Європейського Союзу,

Після передачі проекту законодавчого акту до національних парламентів,

Беручи до уваги висновки Європейського комітету з економічних та соціальних питань⁽¹⁾,

Діючи відповідно до стандартної законодавчої процедури⁽²⁾,

Оскільки:

(1) В цій Директиві береться до уваги програма Комісії щодо вдосконалення регулювання і, зокрема інформаційний документ Комісії під назвою «Розумне регулювання у Європейському Союзі», спрямований на розробку та впровадження високоякісної системи регулювання за умови дотримання принципів субсидіарності та пропорційності та забезпечення пропорційності адміністративних процедур отримуваним завдяки їм вигодам. Інформаційний документ Комісії під назвою «Спочатку подумай про мале – Закон про малий бізнес для Європи», ухвалений у червні 2008 року та переглянутий у лютому 2011 року, визнає центральну роль малих та середніх підприємств (МСП) в економіці Союзу та спрямований на удосконалення загального підходу до підприємницької діяльності та впровадження принципу «спочатку подумай про мале» у процес формування політики – від розробки правових норм до державної служби. Рада Європейського Союзу на засіданні 24-25 березня 2011 року підтримала намір Комісії включити у «Закон про єдиний ринок» заходи, спрямовані на забезпечення зростання, створення нових робочих місць та досягнення

відчутних результатів для громадян та суб'єктів підприємництва.

Повідомлення Комісії під назвою «Закон про єдиний ринок», ухвалений у квітні 2011 року, пропонує спростити Четверту директиву Ради від 25 липня 1978 року, яка базується на статті 54(3)(g) Договору про щорічну фінансову звітність певних типів компаній (78/660/ЄЕС)⁽³⁾, та Сьому директиву Ради 83/349/ЄЕС від 13 червня 1983 року, яка базується на статті 54(3)(g) Договору про консолідовану звітність⁽⁴⁾ (Директиви про бухгалтерський облік), щодо зобов'язань з надання фінансової інформації, а також скоротити кількість адміністративних процедур, особливо для МСП. Стратегія «Європа 2020» – стратегія розумного, сталого та всебічного зростання – спрямована на скорочення кількості адміністративних процедур та покращення умов для здійснення підприємницької діяльності, особливо для МСП, а також на сприяння інтернаціоналізації МСП. Рада Європейського Союзу на засіданні 24-25 березня 2011 року також закликала до зменшення загального тягара відповідності нормативно-правовим вимогам, особливо для МСП, як на рівні Союзу, так і на національному рівні, та запропонувала такі заходи з підвищення продуктивності, як усунення бюрократизму та удосконалення нормативно-правової бази, що регулює діяльність МСП.

(2) 18 грудня 2008 року Європейський Парламент ухвалив резолюцію не законодавчого характеру про вимоги до бухгалтерського обліку для малих та середніх підприємств, особливо мікропідприємств⁽⁵⁾, у якій зазначено, що виконання Директив про бухгалтерський облік часто є важким тягарем для малих та середніх підприємств, і особливо для мікропідприємств, та закликав Комісію продовжувати зусилля, спрямовані на перегляд зазначених Директив.

(3) Для захисту акціонерів, учасників та третіх сторін вкрай важливо узгодити національні норми, що

¹ ОВ В 181, 21.6.2012, С. 84.

² Позиція Європейського Парламенту від 12 червня 2013 року (ще не опублікована в Офіційному віснику Європейського Союзу) та рішення Ради від 20 червня 2013 року

³ ОВ L 222, 14.8.1978, С. 11.

⁴ ОВ L 193, 18.7.1983, С. 1.

⁵ ОВ В 45 Е, 23.2.2010, С. 58

стосуються подання та змісту щорічної фінансової звітності та звітів про управління деяких типів підприємств з обмеженою відповідальністю, а також бази оцінки, що використовуються у цих звітах, та порядок їх оприлюднення. Для таких типів підприємств необхідне одночасне узгодження зазначених норм, оскільки, з одного боку, деякі підприємства здійснюють свою діяльність у двох або більше державах-членах, а, з іншого боку, такі підприємства надають третім сторонам гарантії лише в обсязі, що не перевищує суми їхніх чистих активів.

- (4) Щорічна фінансова звітність слугує досягненню різних цілей, вона не обмежується лише наданням інформації для інвесторів на ринках капіталу, а й містить дані про попередні операції та підвищує якість корпоративного управління. У законодавстві ЄС про бухгалтерський облік та фінансову звітність має бути досягнуто належного балансу між інтересами користувачів фінансової звітності та прагненням підприємств уникнути надмірного обтяження вимогами до звітності.
- (5) Сфера застосування цієї Директиви охоплює деякі підприємства з обмеженою відповідальністю, такі як акціонерні товариства відкритого типу та закриті акціонерні товариства. Крім того, існує значна кількість товариств, у тому числі з обмеженою відповідальністю, в яких всі учасники з повною відповідальністю є або акціонерними товариствами відкритого типу, або закритими акціонерними товариствами. Тому на такі товариства поширюються координаційні заходи, передбачені цією Директивою. Ця Директива поширюється також на ті товариства, учасники яких не є акціонерними товариствами відкритого типу або закритими акціонерними товариствами, але насправді несуть обмежену відповідальність за зобов'язаннями своїх товариств, оскільки ця відповідальність обмежена іншими підприємствами, які підпадають під дію цієї Директиви. Виключення некомерційних підприємств зі сфери застосування цієї Директиви відповідає її цілям згідно зі статтею 50(2)(g) Договору про функціонування Європейського Союзу (TFEU).
- (6) Сфера застосування цієї Директиви ґрунтується на принципах та має забезпечувати неможливість для підприємства виходу зі сфери її застосування шляхом створення багаторівневої групової структури, що складається з численних підприємств, створених як у ЄС, так і поза його межами.
- (7) Положення цієї Директиви застосовуються лише якщо вони відповідають або не суперечать нормам про фінансову звітність деяких типів підприємств або нормам про розподіл капіталу підприємства, викладеним в інших чинних законодавчих актах, прийнятих однією або кількома установами Європейського Союзу.
- (8) Крім того, на рівні Союзу необхідно встановити мінімальні еквівалентні законодавчі вимоги до обсягу фінансової інформації, яку повинні оприлюднювати підприємства, що конкурують між собою.
- (9) Щорічну фінансову звітність слід складати на основі обачливості, і вона повинна надавати достовірне і справедливе уявлення про активи і зобов'язання підприємства, його фінансовий стан, прибутки або збитки. У виняткових випадках можливі ситуації, коли застосування положень цієї Директиви не забезпечує такого достовірного та справедливого уявлення. У таких випадках підприємство має відступити від дотримання цих положень, щоб забезпечити достовірне та справедливе уявлення. Держави-члени мають право складати переліки подібних виняткових випадків та встановлювати відповідні спеціальні правила, що застосовуються до цих випадків. Виняткові випадки слід розуміти лише як вкрай неординарні операції та нетипові ситуації, які не стосуються, наприклад, цілих конкретних секторів.
- (10) Ця Директива повинна забезпечити якомога більшу однаковість вимог до малих підприємств на території всього Союзу. Директива ґрунтується на принципі «спочатку подумай про мале». Щоб уникнути непропорційно великого адміністративного тягаря для цих підприємств, державам-членам дозволяється вимагати від них лише незначного розкриття інформації у примітках, що є додатковими до обов'язкових приміток. Проте держави-члени, якщо вони використовують єдину систему подання звітності, у певних випадках можуть вимагати обмежену кількість додатково розкритої інформації, якщо це прямо передбачено національним податковим законодавством цих держав, і якщо ці відомості вкрай необхідні для цілей справляння податків. До середніх та великих підприємств держави-члени можуть висувати вимоги, що перевищують мінімальні вимоги, передбачені в цій Директиві.
- (11) В тих випадках, коли ця Директива дозволяє державам-членам встановлювати додаткові вимоги, наприклад, до малих підприємств, це означає, що держави-члени можуть скористатися цією можливістю повністю або частково, встановивши меншу, ніж дозволено, кількість вимог. Аналогічно, у тих випадках, коли ця Директива дозволяє державам-членам скористатися можливістю звільняти, наприклад, малі підприємства від вимог цієї Директиви, держави-члени можуть звільнити такі підприємства від вимог Директиви повністю або частково.
- (12) Визначення малих, середніх і великих підприємств та розмежування між ними

встановлюють, виходячи з підсумку балансового звіту, чистого обороту і середньої кількості працівників протягом фінансового року, оскільки ці критерії, як правило, гарантують отримання об'єктивних даних про розмір підприємства. Однак якщо материнська компанія не складає консолідовану фінансову звітність для групи, держави-члени можуть на власний розсуд вживати необхідні заходи, які б вимагали класифікувати таке підприємство як більше за розміром підприємство, визначаючи його розмір і остаточну категорію на консолідованій або сукупній основі. У тих випадках, коли держава-член застосовує одну або кілька можливостей звільнення для мікропідприємств, мікропідприємства також повинні бути визначені виходячи з підсумку балансового звіту, чистого обороту і середньої кількості працівників протягом фінансового року. Національне законодавство держав-членів не повинно передбачати окремі категорії для середніх і великих підприємств, якщо на середні підприємства поширюються такі самі ж вимоги, що і на великі.

- (13) Мікропідприємствам через обмеженість їхніх ресурсів важко дотримуватися регуляторних вимог, які потребують значних витрат ресурсів. Якщо для мікропідприємств немає конкретних правил, то до них застосовуються правила, що поширюються на малі підприємства. Ці правила накладають на мікропідприємства адміністративний тягар, який є непропорційним розміру таких підприємств і, отже, є більш обтяжливим для них порівняно з іншими малими підприємствами. Тому держави-члени можуть звільнити мікропідприємства від деяких, що застосовуються до малих підприємств, зобов'язань, які можуть стати для них надмірним адміністративним тягарем. Проте мікропідприємства повинні виконувати всі передбачені національним законодавством обов'язкові вимоги щодо ведення обліку, що відображає їхні господарські операції та фінансовий стан. Більш того, спрощення, що застосовуються до мікропідприємств, не повинні поширюватися на інвестиційні підприємства та фінансові холдингові компанії.
- (14) Приймаючи рішення про необхідність або спосіб упровадження особливого режиму для мікропідприємств у контексті цієї Директиви, держави-члени повинні враховувати специфічні умови та потреби власних ринків. (15) Оприлюднення фінансової звітності може бути обтяжливим для мікропідприємств. Водночас держави-члени повинні забезпечити виконання цієї Директиви. Відповідно, держави-члени, які застосовують для мікропідприємств звільнення, передбачені у цій Директиві, можуть звільняти

мікропідприємства від обов'язкового оприлюднення своєї фінансової звітності за умови подання у належний спосіб балансових даних, згідно з національним законодавством, як мінімум одному спеціально уповноваженому компетентному органу та передачі цієї інформації до реєстру суб'єктів господарювання, де копію такої інформації можна отримати за заявою. У таких випадках не застосовується викладена у цій Директиві обов'язкова вимога оприлюднювати будь-який обліковий документ відповідно до статті 3(5) Директиви 2009/101/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 вересня 2009 року про узгодження гарантій, яких вимагають держави-члени від компаній у значенні другої частини статті 48 Договору з метою захисту інтересів учасників та третіх сторін, задля уніфікації таких гарантій¹).

- (16) Для забезпечення розкриття порівнюваної та еквівалентної інформації, принципи визнання та оцінки повинні включати принцип безперервності діяльності підприємства, метод обачності та метод нарахування. Забороняється залік статей активів і зобов'язань та статей доходів і витрат. Компоненти активів і зобов'язань слід оцінювати окремо. Проте в окремих випадках держави-члени можуть вимагати або дозволяти підприємствам здійснювати залік статей активів і зобов'язань та статей доходів і витрат. Подання статей у фінансовій звітності має враховувати економічну реальність чи комерційну сутність відповідної операції або угоди. Водночас держави-члени можуть звільняти підприємства від застосування цього принципу.
- (17) Здійснюючи визнання, оцінку, подання, розкриття інформації та консолідацію у фінансовій звітності, слід керуватися принципом суттєвості. Згідно з принципом суттєвості, інформація, яка вважається несуттєвою, може бути, наприклад, агрегована у фінансовій звітності. Водночас, незважаючи на те, що окрема стаття може вважатися несуттєвою, несуттєві статті однакового характеру, усі разом, можуть розглядатися як суттєві. Держави-члени можуть обмежити обов'язкове застосування принципу суттєвості – встановити його обов'язковість лише щодо подання фінансової інформації та її розкриття. Принцип суттєвості не повинен впливати на передбачені національним законодавством обов'язкові вимоги ведення повного обліку, що демонструє господарські операції та фінансовий стан.
- (18) З метою забезпечення достовірності інформації, наведеної у фінансовій звітності, статті, відображені у щорічній фінансовій звітності, оцінюються за принципом ціни придбання або вартості виробництва. Проте держави-члени можуть вимагати або дозволяти підприємствам здійснювати переоцінку основних засобів, аби користувачі фінансової звітності могли отримати більш доречну інформацію.

¹ ОВ L 258, 1.10.2009, С. 11

- (19) Потреба у порівнянності фінансової інформації на всій території Союзу диктує необхідність вимагати, щоб держави-члени дозволяли використання систем обліку за справедливою вартістю для деяких фінансових інструментів. Крім усього іншого, системи обліку за справедливою вартістю надають інформацію, яка для користувачів фінансової звітності може бути більш доречною, ніж інформація про ціни придбання або вартість виготовлення. Тому держави-члени повинні дозволяти застосування систем обліку за справедливою вартістю як для щорічної, так і для консолідованої фінансової звітності всіма підприємствами або класами підприємств, крім мікропідприємств, на які поширюються звільнення, передбачені цією Директивою, або, залежно від рішення держави-члена, тільки для консолідованої фінансової звітності. Крім того, держави-члени можуть вимагати або дозволяти здійснення обліку за справедливою вартістю і для інших активів, а не лише фінансових інструментів.
- (20) Щоб користувачі фінансової звітності мали кращу можливість порівнювати фінансовий стан підприємств всередині Союзу, необхідно використовувати обмежену кількість форм балансу. Держави-члени повинні вимагати використання однієї форми балансу, при цьому вони можуть надавати право вибору форми з переліку дозволених форм. Проте держави-члени можуть вимагати або дозволяти підприємствам вносити зміни у форму балансу та спосіб подання балансового звіту, розмежовуючи поточні та непоточні статті. Дозволяється форма звіту про прибутки та збитки, що демонструє характер витрат, а також форма звіту про прибутки та збитки, що демонструє функцію витрат. Держави-члени повинні вимагати використання однієї форми звіту про прибутки та збитки, при цьому вони можуть надавати право вибору форми з переліку дозволених форм. Держави-члени також можуть дозволяти підприємствам подавати замість звіту про прибутки та збитки звіт про результати діяльності, підготовлений за одним з дозволених форм. Малим і середнім підприємствам може бути надана можливість використання спрощених варіантів форм балансу, що вимагаються. Проте держави-члени можуть обмежувати форми балансу та звіту про прибутки та збитки, якщо це необхідно при поданні фінансової звітності в електронному вигляді.
- (21) Для забезпечення порівнянності необхідно передбачити загальну структуру для визнання, оцінки та подання, зокрема, коригувань вартості, гудвілу, забезпечення, товарних запасів і взаємозамінюваних активів, а також доходів і витрат виняткового розміру або таких, що мають значний вплив.
- (22) Визнання й оцінка окремих статей фінансової звітності базується на попередніх оцінках, судженнях і моделях, а не на точному описі. Внаслідок невизначеності, властивій господарській діяльності, деякі статті фінансової звітності неможливо виміряти точно, їх можна лише попередньо оцінити. Попередня оцінка передбачає судження, побудовані на найсвіжійшій достовірній наявній інформації. Використання попередніх оцінок є суттєвою частиною підготовки фінансової звітності. Це особливо справедливо щодо забезпечень, які за своїм характером більш непередбачувані, ніж більшість інших статей балансу. Попередні оцінки мають ґрунтуватися на обачному судженні управлінського персоналу підприємства, а розрахунок таких оцінок має виконуватися об'єктивно, з огляду на досвід аналогічних операцій та, у деяких випадках, навіть опиратися на звіти, підготовлені незалежними експертами. Розглянуті фактичні дані повинні включати будь-які додаткові докази, що з'явилися в результаті подій після звітної дати.
- (23) Інформація, представлена у балансовому звіті та у звіті про прибутки та збитки, повинна супроводжуватися розкриттям інформації у примітках до фінансової звітності. Користувачі фінансової звітності, як правило, потребують розкриття обмеженої додаткової інформації від малих підприємств, а для малих підприємств процес зіставлення додаткової інформації може бути вартісним. Тому впровадження для малих підприємств режиму обмеженого розкриття інформації є виправданим. Проте не слід перешкоджати мікро- або малим підприємствам здійснювати додаткове розкриття інформації, запропоноване для середніх і великих підприємств, або інше розкриття, не передбачене у цій Директиві, якщо такі підприємства вважають це вигідним для себе.
- (24) Розкриття облікової політики є одним з ключових елементів приміток до фінансової звітності. Таке розкриття має включати, зокрема, підхід до оцінки різних статей, виклад про відповідність облікової політики концепції безперервності діяльності, а також про будь-які суттєві зміни в прийнятій обліковій політиці.
- (25) У користувачів фінансової звітності, яку складають середні та великі підприємства, потреби, як правило, більші. Тому в деяких галузях слід передбачити додаткове розкриття інформації. Звільнення від деяких обов'язкових вимог щодо розкриття інформації є виправданим у тих випадках, коли таке розкриття могло б завдати шкоди певним особам або підприємствам.
- (26) Звіт про управління та консолідований звіт про управління є важливими елементами фінансової звітності. Необхідно надавати справедливий огляд розвитку підприємства та його стану, який відповідав би розміру і складності бізнесу. Ця інформація не повинна обмежуватися фінансовими аспектами діяльності підприємства, вона повинна включати також аналіз екологічних та соціальних аспектів діяльності підприємства, необхідних для розуміння розвитку, результатів діяльності або стану підприємства. У тих випадках, коли

консолідований звіт про управління та звіт про управління материнської компанії представлені як єдиний звіт, доцільно приділити більше уваги питанням, які є суттєвими для підприємств, включених до узагальненого консолідованого звіту. Проте з огляду на потенційне навантаження на малі та середні підприємства, держави-члени мають право не передбачати обов'язкову вимогу включати нефінансову інформацію у звіти про управління таких підприємств.

- (27) Держави-члени повинні мати можливість звільняти малі підприємства від обов'язку складати звіт про управління, за умови, що ці підприємства включатимуть у примітки до фінансової звітності дані, що стосуються придбання власних акцій, передбачені у статті 24 (2) Директиви 2012/30/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 25 жовтня 2012 року про узгодження гарантій з метою забезпечення еквівалентності таких гарантій, здійснення яких держави-члени вимагають від компаній у значенні другої частини статті 54 Договору про функціонування Європейського Союзу, щодо створення відкритих акціонерних товариств та забезпечення збереження та зміни їхнього капіталу¹).
- (28) З огляду на те, що перелічені у додатку підприємства можуть відігравати важливу роль у тих галузях економіки, у яких вони провадять свою діяльність, положення цієї Директиви, що стосуються звіту про корпоративне управління, застосовуються до підприємств, чий обігові цінні папери допущені до торгів на регульованому ринку.
- (29) Багатьом підприємствам належить право власності на інші підприємства, тому метою узгодження законодавства, що регулює складання та подання консолідованої фінансової звітності, є захист часток участі, що існують в компаніях з акціонерним капіталом. Консолідовану фінансову звітність слід складати таким чином, щоб фінансова інформація, що стосується таких підприємств, могла бути передана учасникам та третім сторонам. Тому для досягнення порівнянності і еквівалентності інформації, що підлягає оприлюдненню підприємствами у межах Союзу, необхідне узгодження національного законодавства, що регулює надання консолідованої фінансової звітності. Проте через відсутність ціни операції між незалежними, раціональними та поінформованими сторонами, держави-члени мають право дозволяти облік внутрішньогрупової передачі часток участі (так звані операції під спільним контролем) за методом об'єднання часток, при якому балансова вартість утримуваних акцій підприємства, включеного до консолідованого звіту, зараховується лише в рахунок відповідного відсотка капіталу.
- (30) Директива 83/349/ЄЕС передбачала обов'язкову підготовку консолідованої фінансової звітності для

груп компаній, у випадку якщо або материнська компанія, або одне чи кілька дочірніх підприємств були засновані в одній з організаційно-правових форм, перерахованих у Додатку I або Додатку II до цієї Директиви. У держав-членів була можливість звільняти материнські компанії від необхідності складання консолідованої звітності у тих випадках, коли материнська компанія за своєю організаційно-правовою формою не належала до перелічених у Додатку I або Додатку II. Ця Директива вимагає складання консолідованої фінансової звітності тільки для тих материнських компаній, організаційно-правові форми яких перераховані в Додатку I або, в окремих випадках, у Додатку II, але не перешкоджає державам-членам розширювати сферу застосування цієї Директиви для її поширення і на інші ситуації. Отже, по суті жодних змін немає, оскільки держави-члени, так само, як і раніше, самостійно приймають рішення про те, чи вимагати складання консолідованої фінансової звітності підприємствами, що не підпадають під дію цієї Директиви.

- (31) Консолідована фінансова звітність повинна представляти діяльність материнської компанії та її дочірніх підприємств як діяльність єдиного суб'єкта господарювання (групи). Контрольовані материнською компанією підприємства розглядаються як дочірні. Контроль визначається володінням більшістю акцій з правом голосу, однак контроль може існувати і за наявності угод з акціонерами або учасниками. За певних обставин може мати місце фактичний контроль, хоча материнська компанія володіє меншістю акцій у дочірньому підприємстві або зовсім не володіє ними. Держави-члени можуть вимагати включення до консолідованої фінансової звітності тих підприємств, щодо яких не здійснюється контроль, але управління якими здійснюється спільно з іншими підприємствами групи або які мають спільний з іншими підприємствами групи адміністративний, керівний або наглядовий орган.
- (32) Дочірнє підприємство, яке саме є материнською компанією, складає консолідовану фінансову звітність. Проте в окремих випадках держави-члени можуть звільняти таку материнську компанію від складання консолідованої фінансової звітності, за умови, що її учасники та треті сторони достатньою мірою захищені.
- (33) Малі групи звільняються від обов'язкового складання консолідованої фінансової звітності, оскільки користувачі фінансової звітності малих підприємств не потребують складної інформації, а складання консолідованої фінансової звітності разом зі щорічною фінансовою звітністю материнської компанії та дочірніх підприємств може потребувати значних витрат. Держави-члени можуть звільняти групи середніх розмірів від обов'язкового складання консолідованої фінансової звітності на тих самих підставах (співвідношення

¹ ОВ L 315, 14.11.2012, С. 74.

витрати/вигоди), якщо серед афілійованих підприємств немає суб'єктів суспільного інтересу.

- (34) Консолідація вимагає повного об'єднання активів і зобов'язань, а також доходів і витрат підприємств групи, окремого розкриття у консолідованому балансі у складі капіталу і забезпечення інформації про неконтрольовані частки участі, а також окремого розкриття у консолідованих звітах про прибутки та збитки неконтрольованих часток у прибутку та збитку групи. Водночас, щоб уникнути наслідків фінансових відносин між консолідованими підприємствами, слід вносити необхідні корегування.
- (35) Принципи визнання та оцінки, що застосовуються при складанні щорічної фінансової звітності, слід також застосовувати і при складанні консолідованої фінансової звітності. Проте для підготовки щорічних фінансових звітів держави-члени можуть дозволити інше застосування загальних положень і принципів, викладених у цій Директиві, ніж для підготовки консолідованої фінансової звітності.
- (36) Асоційовані підприємства включаються до консолідованої фінансової звітності за методом участі в капіталі. Положення Директиви 83/349/ЄЕС, що стосуються оцінки асоційованих підприємств, по суті, лишаються без змін, і методи, передбачені цією Директивою, також можна застосовувати і надалі. Держави-члени можуть вимагати або дозволяти пропорційну консолідацію спільно керованих підприємств у консолідованій фінансовій звітності.
- (37) Консолідована фінансова звітність повинна включати всі розкриття інформації у примітках до фінансової звітності підприємств, включених у загальну консолідацію. Назви, адреси реєстрації та частки групи в капіталі підприємства слід також розкривати для дочірніх підприємств, асоційованих підприємств, спільно керованих підприємств і часток участі.
- (38) Річну фінансову звітність всіх підприємств, на які поширюється дія цієї Директиви, слід оприлюднювати відповідно до положень Директиви 2009/101/ЄС. Проте доцільно передбачити можливість часткового відступу від цієї норми для малих і середніх підприємств.
- (39) Державам-членам рекомендується розвивати системи електронного оприлюднення інформації, що дозволяють підприємствам подавати облікові дані, у тому числі обов'язкову фінансову звітність, лише один раз і у формі, яка надає численним користувачам можливість простого доступу і зручного користування даними. Відносно подання фінансової звітності, Комісії рекомендується вивчити можливості створення узгодженої електронної форми. Проте такі системи не повинні бути обтяжливими для малих і середніх підприємств.
- (40) Члени адміністративного, керівного та наглядового органів підприємства повинні нести, як мінімум,

колективну відповідальність перед підприємством за складання та оприлюднення річної фінансової звітності та звітів про управління. Такий самий підхід слід застосовувати до членів адміністративного, керівного та наглядового органів підприємств при складанні консолідованої фінансової звітності. Ці органи функціонують у межах компетенції, наданої їм національним законодавством. Однак це положення не забороняє державам-членам передбачати пряму відповідальність акціонерів або інших зацікавлених сторін.

- (41) Відповідальність за складання та оприлюднення річної фінансової звітності та консолідованої фінансової звітності, а також звітів про управління і консолідованих звітів про управління, визначається, виходячи з національного законодавства. Відповідні правила притягнення до відповідальності, передбачені національним законодавством кожної держави-члена, повинні бути застосовні до всіх членів адміністративних, керівних і наглядових органів підприємства. Держави-члени можуть встановлювати ступінь відповідальності.
- (42) З метою сприяння запровадженню на всій території Союзу процесів складання фінансової звітності, яка користується довірою громадськості, члени органу підприємства, відповідального за підготовку його фінансової звітності, повинні забезпечувати достовірне і об'єктивне подання фінансової інформації, включеної до річної фінансової звітності підприємства та консолідованої фінансової звітності групи.
- (43) Річна фінансова звітність та консолідована фінансова звітність повинні бути підтверджені аудитом. Вимогу про те, що у висновку аудитора зазначатися, чи забезпечує річна або консолідована фінансова звітність достовірне й об'єктивне уявлення про стан справ згідно з відповідною концептуальною основою фінансової звітності, необхідно сприймати не як обмеження сфери охоплення цього висновку, а як роз'яснення контексту, в якому цей висновок висловлено. Обов'язкова вимога підтвердження звітності аудитом не поширюється на річну фінансову звітність малих підприємств, оскільки для цієї категорії підприємств аудит може бути суттєвим адміністративним тягарем, та з огляду на те, що в багатьох малих підприємствах одні й ті ж особи є одночасно і акціонерами, і керівниками і, отже, не відчувають великої потреби у підтвердженні достовірності фінансової звітності третіми сторонами. Проте ця Директива не забороняє державам-членам встановлювати обов'язковий аудит своїх малих підприємств, беручи до уваги особливі умови та потреби малих підприємств і користувачів фінансової звітності цих підприємств. Крім того, вимоги щодо змісту аудиторського звіту доречніше сформулювати у Директиві 2006/43/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 17 травня 2006 року щодо обов'язкового аудиту річної та

консолідованої звітності (8). Отже, у зазначену директиву необхідно внести відповідні зміни⁽¹⁾.

- (44) З метою підвищення прозорості платежів на користь державних органів, великі підприємства та суб'єкти суспільного інтересу, які функціонують у видобувній промисловості або у галузі заготівлі деревини в незайманих лісах⁽²⁾, повинні щорічно складати окремі звіти і розкривати в них платежі державним органам тих країн, у яких вони провадять свою діяльність. Такі підприємства працюють у країнах, багатих на природні ресурси, зокрема, на корисні копалини, нафту, природний газ та незаймані ліси. Звіт повинен містити дані про види платежів, співставних з платежами, які розкриваються підприємствами, що беруть участь в Ініціативі прозорості видобувних галузей (ЕІП). Ця ініціатива також доповнює План дій Європейського Союзу «Правозастосування, управління і торгівля в лісовому секторі» (EU FLEGT) та положення Регламенту (ЄС) № 995/2010 Європейського Парламенту та Ради від 20 жовтня 2010 року, де викладено обов'язкові вимоги до операторів, що розміщують на ринку лісоматеріали і продукцію з деревини⁽³⁾, виявляти належну обачність та не допускати потрапляння контрабандної деревини на ринок Союзу.
- (45) Звіт покликаний допомагати урядам країн, багатих природними ресурсами, реалізовувати принципи та критерії ЕІП та звітувати перед своїми громадянами за платежі, одержані цими урядами від підприємств, які провадять свою діяльність у видобувній промисловості або у заготівлі лісу в незайманих лісах у межах юрисдикції даних урядів. Звіт повинен містити розкриття інформації по кожній країні і по кожному проекту окремо. Під проектом слід розуміти операційну діяльність, яка регулюється єдиним договором, ліцензією, договором оренди, концесійним договором або аналогічними юридичними угодами, і яка зумовлює виплату грошових зобов'язань перед урядом. Проте якщо кілька таких угод суттєво взаємопов'язані, то їх слід розглядати як один проект. Під суттєво взаємопов'язаними юридичними договорами слід розуміти сукупність об'єднаних в експлуатаційному і географічному відношенні договорів, ліцензій, договорів оренди або концесійних договорів або супровідних угод, підписаних з урядом, які містять по суті аналогічні умови і які тягнуть за собою зобов'язання по здійсненню виплат. Такі угоди можуть регулюватися єдиним договором, спільним підприємством, угодою про розподіл продукції чи іншою рамковою юридичною угодою.
- (46) Не потрібно відображати у звіті виплати, здійснені як одноразовий платіж або як послідовність пов'язаних платежів, які не перевищують 100 000 євро протягом фінансового року. Це означає, що у разі угоди, яка передбачає періодичні платежі або

внески (наприклад, орендну плату), підприємство має брати до уваги сукупну суму пов'язаних періодичних платежів або частин таких пов'язаних платежів, щоб визначити, чи було досягнуто граничне значення для цієї послідовності платежів, і, відповідно, чи необхідно розкривати таку інформацію.

- (47) Підприємства, зайняті у видобувній промисловості або у заготівлі деревини у незайманих лісах, не зобов'язані деталізувати та розподіляти виплати за окремими проектами у тих випадках, коли виплати здійснюються у зв'язку із зобов'язаннями, покладеними на підприємство на рівні суб'єкта господарювання в цілому, а не на рівні проекту. Наприклад, якщо підприємство має два чи більше проектів у країні перебування, і уряд цієї країни обкладає підприємство корпоративним податком на прибуток щодо доходу, отриманого підприємством в цілому у цій країні, а не в межах окремих проектів або робіт, виконаних у цій країні, то такому підприємству має бути дозволено розкривати підсумкову суму платежів в рахунок податку на прибуток без зазначення конкретного проекту, щодо якого здійснено виплату.
- (48) Підприємство, яке провадить свою діяльність у видобувній промисловості або у заготівлі деревини у незайманих лісах, як правило, не зобов'язане розкривати дивіденди, що виплачуються уряду як звичайному акціонеру чи власникові простих акцій цього підприємства, якщо дивіденди виплачуються уряду на тих самих умовах, що й іншим акціонерам. Проте таке підприємство повинно розкривати інформацію про будь-які дивіденди, що виплачуються замість надходжень від виробництва або роялті.
- (49) З метою усунення потенційної можливості для ухилення від виконання вимог до розкриття інформації ця Директива встановлює, що стосовно платежів слід розкривати сутність відповідної діяльності або сутність платежу. Отже, підприємство не зможе уникнути розкриття інформації, наприклад, внаслідок зміни опису діяльності, яка, за відсутності таких змін, підпадала б під дію цієї Директиви. Крім того, платежі або види діяльності не повинні бути штучно розділені або об'єднані з метою ухилення від виконання таких вимог до розкриття інформації.
- (50) З метою визначення обставин, за яких підприємства звільняються від виконання вимог до подання звітності, передбачених у розділі 10, Комісія уповноважена приймати делеговані законодавчі акти згідно зі статтею 290 Договору про функціонування Європейського Союзу, для встановлення критеріїв оцінки еквівалентності вимог третьої країни до звітності вимогам, викладеним у розділі 10. Вкрай важливо, щоб на

¹ ОВ L 157, 9.6.2006, С. 87.

² Визначається в Директиві 2009/28/ЄС як «ліс аборигенних видів, у якому немає очевидних видимих ознак антропогенної діяльності і в якому екологічні процеси очевидно не порушені».

³ ОВ L 295, 12.11.2010, С. 23.

етапі підготовчої роботи Комісія проводила відповідні консультації, у тому числі на рівні експертів. У процесі підготовки та складання делегованих законодавчих актів Комісія повинна забезпечити одночасну, своєчасну та належну передачу відповідних документів до Європейського парламенту та Ради.

- (51) З метою забезпечення однакових умов для реалізації статті 46(1), на Комісію покладаються впровадзувальні повноваження. Такі повноваження здійснюються відповідно до Регламенту (ЄС) № 182/2011 Європейського Парламенту та Ради від 16 лютого 2011 року, що встановлює правила та загальні принципи механізмів здійснюваного державами-членами контролю за реалізацією Комісією впровадзувальних повноважень⁽¹⁾.
- (52) Протягом трьох років з моменту закінчення терміну транспонування цієї Директиви державами-членами Комісія повинна здійснювати огляд режиму подання звітності та доповідати отриману інформацію. У зазначеному огляді необхідно розглядати ефективність режиму та брати до уваги міжнародні події, у тому числі питання конкурентоспроможності та енергетичної безпеки. Крім того, в огляді слід розглядати можливість поширення вимог до подання звітності на додаткові галузі промисловості, а також необхідність підтвердження звітності аудитом. До того ж, в огляді слід враховувати досвід укладачів та користувачів інформації про платежі, та розглядатися доцільність включення додаткової інформації про платежі (наприклад, про ефективні ставки податку) та даних про одержувача (наприклад, інформацію про банківський рахунок).
- (53) Відповідно до висновків саміту «великої вісімки», який відбувся в Довілі в травні 2011 року, і в цілях сприяння створенню рівних умов конкуренції на міжнародному рівні, Комісія має і надалі заохочувати всіх міжнародних партнерів до впровадження аналогічних вимог до подання звітності про платежі на користь урядів. У цьому контексті особливо важливою є безперервна робота над відповідним міжнародним стандартом бухгалтерського обліку.
- (54) Щоб враховувати майбутні зміни в законах держав-членів і в законодавстві Союзу, що стосуються типів компаній Комісія уповноважена приймати делеговані законодавчі акти, згідно статті 290 Договору про функціонування Європейського Союзу, з метою оновлення переліків підприємств, включених до Додатка I і II. Крім того, застосування делегованих законодавчих актів продиктовано необхідністю адаптації критеріїв визначення розмірів підприємств, оскільки з часом інфляція зменшить їхню реальну вартість. Вкрай важливо, щоб на етапі підготовчої роботи Комісія проводила відповідні консультації, у тому числі на рівні експертів. У процесі підготовки та складання делегованих законодавчих актів Комісія повинна

забезпечити одночасну, своєчасну та належну передачу відповідних документів Європейського Парламенту та Ради.

- (55) Оскільки держави-члени не можуть достатньою мірою реалізувати цілі цієї Директиви, – а саме залучення іноземних інвестицій, удосконалення порівнянності та підвищення суспільної довіри до фінансових показників та звітності на всій території Союзу за допомогою поглибленого і послідовного розкриття конкретної інформації, – і оскільки внаслідок масштабу і ступеня впливу цієї Директиви зазначені цілі можна успішніше реалізувати на рівні Союзу, Союз має право вживати заходів відповідно до принципу субсидіарності, як це передбачено в статті 5 Договору про функціонування Європейського Союзу. Згідно з принципом пропорційності юридичної відповідальності, як це передбачено у вищевказаній статті 5, ця Директива не виходить за межі необхідного у прагненні досягти зазначених цілей.
- (56) Ця Директива замінює Директиви 78/660/ЄЕС та 83/349/ЄЕС. Таким чином, зазначені Директиви є такими, що втратили силу.
- (57) Ця Директива поважає основні права і дотримується принципів, визнаних зокрема Хартією основних прав Європейського Союзу.
- (58) Відповідно до спільної політичної декларації держав-членів та Комісії від 28 вересня 2011 року щодо роз'яснювальних документів, держави-члени взяли на себе зобов'язання в обґрунтованих випадках супроводжувати повідомлення про транспозиційні заходи одним або кількома документами, що пояснюють зв'язок між компонентами директиви та відповідними частинами національних інструментів транспонування. Відносно цієї Директиви, законодавець вважає виправданою передачу кореляційних таблиць.

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

РОЗДІЛ 1

СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ, ВИЗНАЧЕННЯ ТА КАТЕГОРІЙ КОМПАНІЙ ТА ГРУП

Стаття 1

Сфера застосування

1. Заходи з координації, встановлені цією Директивою, застосовуються до законів, нормативно-правових актів та адміністративних положень держав-членів стосовно типів компаній, перелічених

(а) у Додатку I;

(б) у Додатку II, в тих випадках, коли всі прямі або непрямі учасники підприємства, що інакше несли б

¹ ОВ L 55, 28.2.2011, С. 13.

необмежену відповідальність, насправді несуть обмежену відповідальність в силу того, що ці учасники є підприємствами, які

(i) є підприємствами типів, перелічених у Додатку I; або

(ii) не регулюються законодавством держави-члена, але їхня організаційно-правова форма порівнянна з організаційно-правовими формами, перерахованими у Додатку I.

2. Держави-члени у прийнятні строки інформують Комісію про зміни, внесені у своє національне законодавство, що стосуються типів підприємств, якщо ці зміни можуть викривити інформацію, наведену у Додатку I або Додатку II. У таких випадках Комісія уповноважена коригувати списки підприємств, перелічених у Додатках I і II, шляхом прийняття делегованих законодавчих актів відповідно до статті 49.

Стаття 2

Визначення

Для цілей цієї Директиви застосовуються такі визначення:

(1) «суб'єкти суспільного інтересу» означають підприємства, вказані у статті 1, які:

(a) регулюються законодавством держави-члена та оборотні цінні папери яких допущені до торгів на регульованому ринку будь-якої держави-члена у значенні підпункту (14) статті 4 (1) Директиви 2004/39/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 21 квітня 2004 року про ринки фінансових інструментів¹;

(b) є кредитними установами відповідно до визначення, наведеного у підпункті (1) статті 4 Директиви 2006/48/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 14 червня 2006 року щодо створення та діяльності кредитних установ², крім кредитних установ, зазначених у статті 2 цієї Директиви;

(c) є страховими компаніями у значенні статті 2 (1) Директиви Ради 91/674/ЄС від 19 грудня 1991 року про щорічну звітність страхових компаній³; або

(d) визначені державами-членами як суб'єкти суспільного інтересу; наприклад, підприємства, які є важливими для суспільства внаслідок характеру своєї діяльності, розміру або кількості працівників;

(2) «частка участі» означає підтвержені або не підтвержені сертифікатами права участі в капіталі інших підприємств, призначені сприяти діяльності компанії, яка володіє такими правами, створюючи довгострокові зв'язки з такими підприємствами. Володіння частиною капіталу іншої компанії вважається часткою участі, якщо така частина перевищує відсоток, встановлений державами-членами, який не може перевищувати 20%;

(3) «асоційоване підприємство» має таке саме значення, що і в міжнародних стандартах бухгалтерського обліку, прийнятих відповідно до Регламенту (ЄС) № 1606/2002 Європейського Парламенту і Ради від 19 липня 2002 року про застосування міжнародних стандартів бухгалтерського обліку⁴;

(4) «основні засоби» означають активи, призначені для використання у діяльності підприємства на постійній основі;

(5) «чистий оборот» означає суми, отримані від реалізації продукції та надання послуг, за вирахуванням торговельних знижок, податку на додану вартість та інших податків, безпосередньо пов'язаних з оборотом;

(6) «ціна придбання» означає ціну, яка має бути сплачена, а також супутні витрати за вирахуванням супутнього зниження вартості придбання;

(7) «вартість виготовлення» означає ціну придбання сировини та матеріалів та інші витрати, що безпосередньо відносяться до даного продукту. Держави-члени дозволяють або вимагають включати обґрунтовану частку постійних або змінних накладних витрат, що опосередковано відносяться до даного продукту, якщо вони пов'язані з періодом його виготовлення;

(8) «коригування вартості» означає всі коригування, призначені для обліку зміни вартості окремих активів станом на звітну дату незалежно від того, чи є ця зміна остаточною, чи ні;

(9) «материнська компанія» означає підприємство, яке контролює одне або кілька дочірніх підприємств;

(10) «дочірнє підприємство» означає підприємство, контрольоване материнською компанією, включаючи будь-яке дочірнє підприємство кінцевої материнської компанії;

(11) «група» означає материнське підприємство й усі його дочірні підприємства;

(12) «афілійовані підприємства» означають два або більше підприємств в одній групі;

(13) «асоційоване підприємство» означає підприємство, у якому інше підприємство має частку участі та суттєво впливає на його діяльність і фінансову політику. Вважається, що підприємство суттєво впливає на інше підприємство, якщо йому належить не менше 20% голосів акціонерів або учасників у цьому іншому підприємстві;

(14) «інвестиційні підприємства» означають:

(a) підприємства, предметом діяльності яких є виключно інвестування своїх коштів у різні цінні папери, нерухоме майно та інші активи виключно з метою розподілу інвестиційних ризиків та отримання акціонерами таких підприємств прибутку за результатами управління їхніми активами;

(b) підприємства, асоційовані з інвестиційними підприємствами з фіксованим капіталом, якщо предметом діяльності таких асоційованих підприємств є виключно придбання повністю оплачених акцій, випущених цими інвестиційними підприємствами, без порушення положення підпункту (h) статті 22(1) Директиви 2012/30/ЄС;

(15) «фінансові холдингові компанії» означають компанії, предметом діяльності яких є виключно придбання пакетів акцій інших підприємств, управління такими пакетами для отримання прибутку; при цьому такі компанії не беруть прямої чи опосередкованої участі в управлінні цими підприємствами та не порушують їхніх прав як акціонерів;

¹ ОВ L 145, 30.4.2004, С. 1.

² ОВ L 177, 30.6.2006, С. 1.

³ ОВ L 374, 31.12.1991, С. 7.

⁴ ОВ L 243, 11.9.2002, С. 1.

(16) «суттєвий» означає статус інформації, при якому її упушення або перекручення може з великою імовірністю вплинути на рішення, що приймаються користувачами на основі фінансової звітності підприємства. Суттєвість окремих статей оцінюється у контексті інших аналогічних статей.

Стаття 3

Категорії компаній та груп

1. Застосовуючи один або більше варіантів, викладених у статті 36, держави-члени визначають мікропідприємства як підприємства, які на звітну дату не виходять за межі принаймні двох з трьох наведених далі критеріїв:

- (a) загальна сума балансу: 350 000 євро;
- (b) чистий оборот: 700 000 євро;
- (c) середня кількість працівників у фінансовому році: 10.

2. Малими підприємствами вважаються підприємства, які на звітну дату не виходять за межі принаймні двох з трьох наведених далі критеріїв:

- (a) загальна сума балансу: 4 000 000 євро;
- (b) чистий оборот: 8 000 000 євро;
- (c) середня кількість працівників у фінансовому році: 50.

Держави-члени можуть встановлювати граничні значення, що перевищують граничні значення, вказані в підпунктах (a) і (b) першого пункту. Проте такі граничні значення не можуть перевищувати 6 000 000 євро для загальної суми балансу і 12 000 000 євро для чистого обороту.

3. Середніми підприємствами вважаються підприємства, які не є мікропідприємствами чи малими підприємствами, і які на звітну дату не виходять за межі принаймні двох з трьох наведених далі критеріїв:

- (a) загальна сума балансу: 20 000 000 євро;
- (b) чистий оборот: 40 000 000 євро;
- (c) середня кількість працівників у фінансовому році: 250.

4. Великими підприємствами вважаються підприємства, які на звітну дату виходять за межі принаймні двох з трьох наведених далі критеріїв:

- (a) загальна сума балансу: 20 000 000 євро;
- (b) чистий оборот: 40 000 000 євро;
- (c) середня кількість працівників у фінансовому році: 250.

5. Малими групами вважаються групи, що складаються з материнської компанії та дочірніх підприємств, які включаються у консолідацію та які, на консолідованій основі, на звітну дату материнської компанії не виходять за межі принаймні двох з трьох наведених далі критеріїв:

- (a) загальна сума балансу: 4 000 000 євро;
- (b) чистий оборот: 8 000 000 євро;

(c) середня кількість працівників у фінансовому році: 50.

Держави-члени можуть встановлювати граничні значення, що перевищують граничні значення, вказані в підпунктах (a) і (b) першого пункту. Проте граничні значення не можуть перевищувати 6 000 000 євро для загальної суми балансу і 12 000 000 євро для чистого обороту.

6. Середніми групами вважаються групи, які не є малими групами, складаються з материнської компанії та дочірніх підприємств, які включаються у консолідацію та які, на консолідованій основі, на звітну дату материнської компанії не виходять за межі принаймні двох з трьох наведених далі критеріїв:

- (a) загальна сума балансу: 20 000 000 євро;
- (b) чистий оборот: 40 000 000 євро;
- (c) середня кількість працівників у фінансовому році: 250.

7. Великими групами вважаються групи, що складаються з материнської компанії та дочірніх підприємств, які включаються у консолідацію, та які, на консолідованій основі, на звітну дату материнської компанії виходять за межі принаймні двох з трьох наведених далі критеріїв:

- (a) загальна сума балансу: 20 000 000 євро;
- (b) чистий оборот: євро 40 000 000 євро;
- (c) середня кількість працівників у фінансовому році: 250.

8. Держави-члени повинні передбачити, щоб розрахунок меж, про які йдеться в частинах 5 і 7 цієї статті, був здійснений так, щоб їх величина не вплинула на можливість здійснення заліку, зазначеного у статті 24 (3), та будь-якого виключення внаслідок застосування статті 24 (7). У таких випадках межі для критеріїв загальної суми балансу і чистого обороту слід збільшити на 20%.

9. Для держав-членів, які не запровадили в обіг євро, суми в національній валюті, еквівалентні сумах, встановленим в частинах 1-7, є сумами, отриманими шляхом застосування обмінного курсу, опублікованого в «Офіційному віснику Європейського Союзу» на дату набрання чинності Директивою, що встановлює ці суми.

З метою перерахунку в національні валюти держав-членів, які не запровадили в обіг євро, сум у євро, зазначених у частинах 1, 3, 4, 6 та 7, можуть бути збільшені або зменшені не більше ніж на 5% для отримання круглих сум у національних валютах.

10. Якщо на звітну дату компанія або група не задовольняє або припиняє задовольняти двом з трьох критеріїв, зазначених у частинах 1-7, то це впливає на застосування відступів, передбачених у цій Директиві, лише якщо це відбувається протягом двох фінансових років поспіль.

11. Загальну суму балансу, вказану в частинах 1-7 цієї статті, визначають як загальну вартість активів категорій А – Е розділу «Активи» у формі балансу,

наведеній у Додатку III, або активів категорій А – Е у формі балансу, наведеній в Додатку IV.

12. Здійснюючи розрахунок граничних значень, вказаних у частинах 1-7, держави-члени можуть вимагати від підприємств з невідповідним «чистим оборотом» включення доходу з інших джерел. Держави-члени можуть вимагати від материнських компаній виконання розрахунку своїх граничних значень на консолідованій, а не на індивідуальній основі. Держави-члени можуть також вимагати від афілійованих підприємств виконання розрахунку своїх граничних значень на консолідованій або агрегованій основі, якщо такі підприємства були створені з єдиною метою ухилення від подання певної інформації.

13. Щоб урахувати вплив інфляції, Комісія щонайменше раз на кожні п'ять років аналізує і, де це доцільно, переглядає та за допомогою делегованих законодавчих актів відповідно до статті 49 змінює граничні значення, вказані в частинах 1-7 цієї статті, з урахуванням показників інфляції, що публікуються в «Офіційному віснику Європейського Союзу».

РОЗДІЛ 2

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ТА ПРИНЦИПИ

Стаття 4

Загальні положення

1. Річна фінансова звітність становить єдине ціле і для всіх підприємств включає, як мінімум, балансовий звіт, звіт про прибутки та збитки та примітки до фінансової звітності.

Держави-члени можуть вимагати від підприємств, окрім малих підприємств, включення до річної фінансової звітності, додатково до документів, згаданих у першому пункті, й інші звіти.

2. Річну фінансову звітність слід складати чітко та відповідно до положень цієї Директиви.

3. Річна звітність має надавати достовірне й об'єктивне уявлення про активи, зобов'язання, фінансовий стан та прибутки або збитки підприємства. У випадках, коли застосування цієї Директиви недостатньо для забезпечення достовірного і об'єктивного уявлення про активи, зобов'язання, фінансовий стан та прибутки або збитки підприємства, у примітках до фінансової звітності слід надавати додаткову інформацію, необхідну для виконання цієї вимоги.

4. У виняткових випадках, коли застосування певного положення цієї Директиви несумісне з зобов'язанням, викладеним у частині 3, таке положення не слід застосовувати, аби забезпечити достовірне й об'єктивне уявлення про активи, зобов'язання, фінансовий стан та прибутки або збитки підприємства. У примітках до фінансової звітності необхідно розкривати факт незастосування будь-якого положення цієї Директиви, причини незастосування та наслідки незастосування на активи, зобов'язання, фінансовий стан та прибутки або збитки підприємства.

Держави-члени можуть визначити виняткові випадки, про які йде мова, та встановити відповідні спеціальні правила, які слід застосовувати у таких випадках.

5. Держави-члени можуть вимагати від підприємств, окрім малих підприємств, розкриття в річній фінансовій звітності інформацію додатково до тієї, розкриття якої вимагає ця Директива.

6. У відступ від частини 5 держави-члени можуть вимагати від малих підприємств підготовки, розкриття та оприлюднення у фінансовій звітності інформації, що виходить за межі вимог цієї Директиви, за умови, що збір такої інформації здійснюється в єдиній системі обліку/збору та подання інформації, і що вимога про розкриття передбачена у національному податковому законодавстві виключно для цілей справляння податків. Інформація, необхідна на виконання вимоги цієї частини, включається у відповідну частину фінансової звітності.

7. Після транспонування цієї Директиви, а також у разі запровадження у національне законодавство нових вимог, згідно з частиною 6, держави-члени повідомляють Комісію про будь-яку додаткову інформацію, яку вони вимагають у відповідності з частиною 6.

8. Держави-члени, в яких для подання та оприлюднення щорічної фінансової звітності застосовують електронні засоби, повинні забезпечити для малих підприємств звільнення від обов'язку оприлюднювати, відповідно до розділу 7, передбачене національним податковим законодавством додаткове розкриття інформації, про яке йдеться в частині 6.

Стаття 5

Розкриття загальної інформації

У фінансовій звітності зазначається назва підприємства та наводиться інформація, передбачена підпунктами (а) і (б) статті 5 Директиви 2009/101/ЄС.

Стаття 6

Загальні принципи фінансової звітності

1. Визнання та оцінка статей, що подаються в річній та консолідованій фінансовій звітності, має здійснюватися за такими загальними принципами:

(а) передбачається, що компанія провадить свою діяльність на безперервній основі;

(б) облікова політика та методи оцінки застосовуються послідовно з року в рік;

(с) визнання та оцінка здійснюються на основі обачності, зокрема:

(і) визнається лише прибуток, отриманий на звітну дату;

(іі) визнаються всі зобов'язання, що виникають протягом даного або попереднього фінансового року, навіть якщо такі зобов'язання стають очевидними тільки у період між звітною балансу і датою складання балансу;

- (iii) визнаються всі від'ємні коригування вартості, незалежно від того, що є результатом фінансового року – прибуток чи збиток;
- (d) суми, що визнаються у балансі та у звіті про прибутки та збитки, обчислюються за методом нарахувань;
- (e) баланс на початок кожного фінансового року має відповідати балансу на кінець попереднього фінансового року;
- (f) компоненти статей активів і зобов'язань оцінюються окремо;
- (g) забороняється будь-яке згортання статей активів і зобов'язань або статей доходів і витрат;
- (h) облік та подання статей у звіті про прибутки та збитки та балансовому звіті здійснюється з урахуванням сутності відповідної операції або угоди;
- (i) об'єкти обліку, визнані у фінансовій звітності, оцінюються за принципом ціни придбання або вартості виготовлення;
- (j) не потрібно дотримуватися вимог щодо визнання, оцінки, подання, розкриття інформації та консолідації, викладених у цій Директиві, якщо ефект від дотримання цих вимог є несуттєвим.

2. Незважаючи на підпункт (g) частини 1, держави-члени в особливих випадках можуть дозволяти або вимагати від підприємств згортання статей активів і зобов'язань або статей доходів і витрат, за умови, що в примітках до фінансової звітності згорнуті суми вказуються як валові суми.

3. Держави-члени можуть звільнити підприємства від вимог підпункту (h) частини 1.

4. Держави-члени можуть обмежити сферу дії підпункту (j) частини 1 поданням та розкриттям.

5. Крім сум, визнаних відповідно до підпункту (c) (ii) частини 1, держави-члени можуть дозволити або вимагати визнання всіх передбачуваних зобов'язань та потенційних збитків, що виникають протягом даного або попереднього фінансового року, навіть якщо такі зобов'язання або збитки стають очевидними тільки у період між звітною датою і датою складання балансу.

Стаття 7

Альтернативна основа оцінки основних засобів за переоціненою вартістю

1. У відступ від підпункту (i) статті 6 (1) держави-члени можуть дозволити або зобов'язати всі компанії або певні класи компаній оцінювати основні засоби за переоціненою вартістю. Якщо національне законодавство передбачає оцінку на основі переоціненої вартості, то воно має визначати зміст такої оцінки, межі та правила її застосування.

2. У разі застосування частини 1 різницю між оцінкою за ціною придбання або вартістю виготовлення та оцінкою за переоціненою вартістю слід відображати в балансі у складі резерву переоцінки в розділі «Капітал і резерви».

Резерв переоцінки у будь-який час можна повністю або частково капіталізувати.

Резерв переоцінки необхідно зменшити, якщо суми, що зараховуються до цього резерву, більше непотрібні для здійснення обліку за методом переоцінки. Держави-члени можуть встановлювати правила, що регулюють використання резерву переоцінки, за умови, що перенесення сум з резерву переоцінки у статті звіту про прибутки та збитки може здійснюватися лише в тому випадку, якщо суми, що переносяться, з'являються у звіті про прибутки та збитки як витрати, або якщо вони відображають фактичне збільшення вартості. Не допускається прямий чи непрямий розподіл будь-якої частини резерву переоцінки, крім випадків, коли така частина резерву є фактично отриманим прибутком.

За винятком випадків, передбачених у другому і третьому пунктах цієї частини, зменшення резерву переоцінки не допускається.

3. Коригування вартості розраховуються щороку на основі переоціненої вартості. Однак у відступ від статей 9 та 13 держави-члени можуть дозволити або зобов'язати відображати у відповідних статтях у формах звітності, наведених у додатках V та VI, тільки ті коригування вартості, які виникли в результаті оцінки за ціною придбання або вартістю виготовлення, і окремо, в інших формах звітності, розкривати різницю, що виникла в результаті оцінки за переоціненою вартістю відповідно до цієї статті.

Стаття 8

Альтернативна основа оцінки за справедливою вартістю

1. У відступ від підпункту (i) статті 6 (1) та беручи до уваги умови, описані в цій статті:

(a) держави-члени дозволяють або вимагають від усіх підприємств або від будь-яких класів підприємств оцінювати фінансові інструменти, у тому числі похідні фінансові інструменти, за справедливою вартістю; та

(b) держави-члени можуть дозволити або вимагати від усіх підприємств або від будь-яких класів підприємств оцінювати окремі категорії активів, окрім фінансових інструментів, у сумах, визначених на підставі справедливої вартості. Такий дозвіл або вимога може поширюватися лише на консолідовану звітність.

2. Для цілей цієї Директиви товарні контракти, які надають будь-якій стороні контракту право розрахунку грошовими коштами або деякими іншими фінансовими інструментами, вважаються похідними фінансовими інструментами, за винятком випадків, якщо

(a) такі контракти були укладені з метою задоволення очікуваних потреб підприємства щодо закупівель, продажів або будь-якого іншого використання активів, і продовжують відповідати цій меті;

(b) такі контракти були товарними контрактами з самого початку; та

(c) очікується, що вони будуть виконані шляхом поставки товарів.

3. Пункт 1 (а) стосується лише зобов'язань, які є:

(а) частиною торгового портфеля; або

(б) похідними фінансовими інструментами.

4. Оцінка відповідно до пункту 1 (а) частини 1 не стосується

(а) непохідних фінансових інструментів, утримуваних до погашення;

(б) позик та дебіторської заборгованості, що виникли з ініціативи або внаслідок дій підприємства та утримуються не для продажу; та

(с) часток участі в дочірніх, асоційованих та спільних підприємствах; інструментів капіталу, випущених підприємством; контрактів про умовну компенсацію при об'єднанні бізнесу, а також інших фінансових інструментів, особливостями яких є те, що за загальноприйнятими правилами ці інструменти обліковують інакше, ніж інші фінансові інструменти.

5. У відступ від підпункту (і) статті 6 (1) держави-члени можуть дозволяти оцінювати будь-які активи та зобов'язання, що відповідають критеріям об'єктів хеджування за системою обліку хеджування за справедливою вартістю, або певні частини таких активів або зобов'язань, за певною величиною, передбаченою такою системою.

6. У відступ від положень частин 3 та 4 держави-члени можуть дозволяти або вимагати визнання, оцінки фінансових інструментів та розкриття інформації про них за міжнародними стандартами бухгалтерського обліку, прийнятими відповідно до Регламенту (ЄС) № 1606/2002.

7. Справедлива вартість у значенні, що використовується у цій статті, визначається на підставі однієї з таких вартостей:

(а) ринкової вартості – для тих фінансових інструментів, для яких можна легко встановити надійний ринок. Якщо ринкову вартість інструменту не можна легко визначити, але її може визначити для елементів цього інструменту або для подібного інструменту, то ринкова вартість можна визначити, виходячи з вартості його елементів чи вартості подібного інструменту;

(б) вартості, отриманої за допомогою загальноприйнятих моделей і методик оцінки інструментів, для яких неможливо встановити надійний ринок, за умови, що такі моделі та методики оцінки забезпечують визначення обґрунтованого наближеного значення ринкової вартості.

Фінансові інструменти, які неможливо достовірно оцінити жодним з методів, описаних у підпунктах (а) і (б) першого пункту, оцінюються за принципом ціни придбання або вартості виготовлення, якщо оцінка на цій основі можлива.

8. Незважаючи на підпункт (с) статті 6 (1), якщо фінансовий інструмент оцінюється за справедливою вартістю, зміна вартості включається у звіт про прибутки та збитки, за винятком перелічених далі

випадків, коли така зміна включається безпосередньо до складу резерву справедливої вартості:

(а) інструмент з точки зору обліку є інструментом хеджування за системою обліку хеджування, що дозволяє не відображати деякі або всі зміни вартості у звіті про прибутки та збитки; або

(б) зміна вартості є наслідком валютної різниці, що виникла за монетарною статтею, яка є частиною чистих інвестицій підприємства в іноземний суб'єкт господарювання.

Держави-члени можуть дозволити або вимагати безпосереднього включення зміни вартості наявного для продажу фінансового активу, який не є похідним фінансовим інструментом, до складу резерву справедливої вартості. Цей резерв справедливої вартості коригується, коли відображені в ньому суми більше не потрібні для виконання підпунктів (а) і (б) першого пункту.

9. Незважаючи на підпункт (с) статті 6 (1), держави-члени можуть дозволити або вимагати від усіх підприємств або від певних класів підприємств, включати зміну вартості активів (окрім фінансових інструментів), що оцінюються за справедливою вартістю, у звіт про прибутки та збитки.

РОЗДІЛ 3

БАЛАНСОВИЙ ЗВІТ ТА ЗВІТ ПРО ПРИБУТКИ ТА ЗБИТКИ

Стаття 9

Загальні положення про балансний звіт та звіт про прибутки та збитки

1. Формат балансний звіт та звіт про прибутки та збитки має лишатися незмінним з року в рік. Відхилення від цього принципу допускаються у виняткових випадках для забезпечення достовірного і об'єктивного уявлення про активи, зобов'язання, фінансовий стан та прибутки або збитки підприємства. Будь-яке таке відхилення та його обґрунтування слід розкривати у примітках до фінансової звітності.

2. У балансному звіті та звіті про прибутки та збитки статті, передбачені в додатках III-VI, необхідно відображати окремо у зазначеній послідовності. Держави-члени допускають детальнішу розбивку таких статей за умови дотримання встановленої форми. Держави-члени дозволяють додавати проміжні підсумки і нові статті, якщо зміст таких нових статей не відображений жодною іншою статтею, передбаченою встановленою формою. Держави-члени можуть вимагати таку розбивку або включення проміжних підсумків і нових статей.

3 Формат, номенклатуру і термінологію статей у балансному звіті та звіті про прибутки та збитки, пронумерованих арабськими цифрами, необхідно адаптувати до специфіки діяльності підприємства. Держави-члени можуть вимагати проведення такої

адаптації для підприємств, що належать до певного сектора економіки.

Держави-члени можуть дозволяти чи вимагати об'єднання статей балансового звіту та звіту про прибутки та збитки, пронумерованих арабськими цифрами, якщо їхня сума є несуттєвою для забезпечення достовірного і об'єктивного уявлення про активи, зобов'язання, фінансовий стан та прибутки або збитки підприємства, або коли таке об'єднання сприяє підвищенню ясності за умови, що об'єднані таким чином статті розглядаються окремо у примітках поясненнях до фінансової звітності.

4. У відступ від частин 2 і 3 цієї статті, у тих випадках, коли це необхідно для подання фінансової звітності в електронній формі, держави-члени можуть обмежити можливість підприємства відхилитися від форм, встановлених у додатках III-VI.

5. Для кожної статті балансового звіту та звіту про прибутки та збитки слід наводити відповідний їй показник за фінансовий рік балансового звіту та звіту про прибутки та збитки, а також відповідний їй показник за попередній фінансовий рік. У разі непорівнянності цих показників держави-члени можуть передбачити необхідність коригування показника за попередній фінансовий рік. У примітках до фінансової звітності необхідно розкривати кожний факт непорівнянності або будь-яких коригувань показників з відповідними поясненнями.

6. Держави-члени можуть дозволити або вимагати проведення адаптації форм балансового звіту та звіту про прибутки та збитки з метою включення до них даних про розподіл прибутку або порядок обліку збитків.

7. Стосовно відображення часток участі в річній фінансової звітності:

(а) держави-члени можуть вимагати або дозволити облік часток участі за методом участі в капіталі, як передбачено статтею 27, з урахуванням суттєвих коригувань, спричинених особливостями річної фінансової звітності порівняно з консолідованою фінансовою звітністю;

(б) держави-члени можуть вимагати або дозволити визнання пропорційної частки прибутку або збитку, що відноситься до частки участі, у звіті про прибутки та збитки тільки у межах суми, що відповідає дивідендам, які вже виплачені або виплата яких може вимагатися; та

(с) у разі якщо прибуток, що відноситься до частки участі та визнаний у звіті про прибутки та збитки, перевищує суму дивідендів, які вже виплачені або виплата яких може вимагатися, сума такого перевищення зараховується у резерв, який не може бути розподілений між акціонерами.

Стаття 10

Подання балансового звіту

Для подання балансового звіту держави-члени встановлюють одну або обидві форми, наведені у Додатках III і IV. Якщо держава-член встановлює обидві

форми, то вона може надати компаніям право вибору між ними.

Стаття 11

Альтернативне подання балансового звіту

Держави-члени можуть дозволити чи зобов'язати підприємства або певні класи підприємств подавати статті, виходячи з відмінностей між поточними та непоточними статтями, у формах, відмінних від наведених у Додатках III і IV, за умови, що надається інформація, яка, як мінімум, еквівалентна тій, що подається відповідно до Додатків III і IV.

Стаття 12

Особливі положення щодо певних статей балансового звіту

1. Якщо актив або зобов'язання пов'язані з більше ніж однією статтею балансового звіту, його взаємозв'язок з іншими статтями слід розкривати або у статті, у якій цей актив або зобов'язання відображається, або у примітках до фінансової звітності.

2. Власні акції та акції афілійованих підприємств відображаються лише у передбачених для цього статтях.

3. Відображення окремих активів у складі основних засобів або поточних активів залежить від їхнього призначення.

4. Права на нерухоме майно та інші аналогічні права згідно з їх визначенням у національному законодавстві відображаються у статті «Земля і споруди».

5. Ціну придбання або вартість виготовлення чи переоцінену вартість (у разі застосування статті 7 (1)) основних засобів з обмеженим строком корисного використання слід зменшувати шляхом коригувань вартості, розрахованих з метою систематичного списання вартості таких активів протягом строку їх корисного використання.

6. Коригування вартості основних засобів здійснюється за дотримання таких умов:

держави-члени можуть дозволити або зобов'язати проводити коригування вартості фінансових основних засобів у такий спосіб, щоб їхня вартість була найнижчою з можливих на звітну дату;

коригування вартості основних засобів, незалежно від того, чи обмежений строк їхнього корисного використання чи ні, проводиться у такий спосіб, щоб їхня вартість була найнижчою з можливих на звітну дату, якщо очікується неухильне зниження їх вартості;

коригування вартості, зазначені в підпунктах (а) і (б), відображають у звіті про прибутки та збитки та розкривають окремо у примітках до фінансової звітності, якщо вони не були окремо відображені у звіті про прибутки та збитки;

забороняється подальше використання передбаченої в підпунктах (а) і (б) оцінки за нижчою вартістю, якщо зникли причини, через які здійснювалося коригування

вартості; це положення не застосовується до коректування вартості гудвілу.

7. Коригування вартості поточних активів здійснюється з метою їх відображення за нижчою ринковою вартістю або, за особливих обставин, за іншою нижчою вартістю на звітну дату.

Забороняється подальше використання передбаченої у першому підпункті оцінки за нижчою вартістю, якщо зникли причини, через які проводилися коригування вартості.

8. Держави-члени можуть дозволити або зобов'язати включати відсотки на капітал, позичений для фінансування виробництва основних або оборотних активів, у вартість виробництва у випадку, якщо ці відсотки відносяться до періоду виробництва. Застосування цієї норми розкривається в примітках до фінансової звітності.

9. Держави-члени можуть дозволити розраховувати ціну придбання або вартість виробництва запасів товарів однієї категорії та всіх взаємозамінних об'єктів, у тому числі інвестицій, або з використанням середньозважених цін, або за собівартістю перших за часом придбання об'єктів (метод FIFO), або за собівартістю останніх за часом придбання об'єктів (метод LIFO), або за методом, який відображає загальноприйнятту найкращу практику.

10. Якщо сума, яка має бути повернена в рахунок заборгованості, перевищує отриману суму, держави-члени можуть дозволити або зобов'язати відобразити різницю в складі активів. Різницю слід відобразити окремо у балансовому звіті або у примітках до фінансової звітності. Величину такої різниці необхідно щорічно списувати обґрунтованими частинами, при цьому її повне списання слід завершити не пізніше строку погашення заборгованості..

11. Нематеріальні активи списують після закінчення строку їх корисного використання.

У виняткових випадках, коли строк корисного використання гудвілу та витрати на розробку неможливо оцінити достовірно, такі активи списують протягом максимального періоду часу, встановленого державою-членом. Такий максимальний період часу становить не менше 5, але не більше 10 років. У примітках до фінансової звітності слід наводити обґрунтування періоду часу, протягом якого здійснюється списання гудвілу.

Якщо національне законодавство дозволяє включати витрати на розробку у розділ «Активи», і при цьому витрати на розробку не списані повністю, держави-члени повинні вимагати, щоб розподіл прибутків не провадився доти, доки сума резервів, наявних для розподілу, та прибутків, перенесених на наступний період, не дорівнюватиме, як мінімум, сумі не списаних витрат.

Якщо національне законодавство дозволяє включати організаційні витрати у розділ «Активи», то максимальний період їх списання не повинен перевищувати п'яти років. У такому випадку держави-

члени повинні вимагати застосування до організаційних витрат третього пункту з відповідними змінами.

У виняткових випадках держави-члени можуть дозволити відступ від третього і четвертого пунктів. Такі відступи та їх обґрунтування слід розкривати в примітках до фінансової звітності.

12. Забезпечення призначені для покриття чітко визначених зобов'язань, які на звітну дату або можливі, або безперечні, однак є невизначеність щодо їхнього розміру або дати виникнення.

Крім того, держави-члени можуть дозволити створення забезпечення, призначеного для покриття чітко визначених витрат, які на звітну дату або можливі, або безперечні, однак є невизначеність щодо їхнього розміру або дати виникнення.

На звітну дату резерв має представляти найкращу оцінку ймовірних витрат або, у разі зобов'язання, оцінку суми, необхідної для виконання цього зобов'язання. Резерви не можуть використовуватися для коригування вартості активів.

Стаття 13

Подання звіту про прибутки та збитки

1. Для подання звіту про прибутки та збитки держави-члени встановлюють одну або обидві форми, наведені у Додатках V та VI. Якщо держава-член встановлює обидві форми, то вона може надати підприємствам право вибору між ними.

2. У відступ від статті 4(1) держави-члени можуть дозволити або зобов'язати всі підприємства або будь-які класи підприємств подавати звіт про результати діяльності замість статей про прибутки та збитки у формах, наведених у Додатках V та VI, за умови, що надана у такому звіті інформація, як мінімум, еквівалентна інформації, передбаченій Додатками V та VI.

Стаття 14

Спрощення для малих та середніх підприємств

1. Держави-члени можуть дозволити малим підприємствам складати скорочений балансовий звіт, у якому відображаються лише статті, пронумеровані у Додатках III та IV літерами і римськими цифрами, розкриваючи окремо:

(а) інформацію, що вимагається в дужках в D (II) розділу «Активи» та C розділу «Капітал, резерви та зобов'язання» у Додатку III, але зазначаючи лише загальну суму по кожній статті; або

(б) інформацію, що вимагається в дужках в D (II) Додатка IV.

2. Держави-члени можуть дозволити малим і середнім підприємствам складати скорочені звіти про прибутки та збитки з такими обмеженнями:

(а) у Додатку V статті з 1 по 5 включно можна об'єднати в одну статтю «Валовий прибуток або збиток»;

(б) у Додатку VI статті 1, 2, 3 та 6 можна об'єднати в одну статтю «Валовий прибуток або збиток».

РОЗДІЛ 4 ПРИМІТКИ ДО ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ

Стаття 15

Загальні положення стосовно приміток до фінансової звітності

Якщо балансовий звіт та звіт про прибутки та збитки супроводжуються примітками відповідно до цього розділу Директиви, примітки слід подавати у тій послідовності, у якій подаються статті у балансовому звіті та у звіті про прибутки та збитки.

Стаття 16

Зміст приміток до фінансової звітності стосовно всіх підприємств

1. Крім інформації, розкриття якої вимагають інші положення цієї Директиви, у примітках до фінансової звітності всі підприємства мають розкривати, принаймні, таку інформацію:

- (а) прийняту політику обліку;
- (б) якщо основні засоби оцінюються за переоціненою вартістю, – таблицю, яка відображає:

 - (i) суми, перенесені з резерву переоцінки протягом фінансового року, з поясненням податкових аспектів відповідних статей; та
 - (ii) балансову вартість у балансовому звіті, яка була б відображена, якби основні засоби не були переоцінені;

- (с) якщо фінансові інструменти та/або фінансові активи, відмінні від фінансових інструментів, оцінюються за справедливою вартістю:

 - (i) суттєві припущення, покладені в основу моделей і методик оцінки, якщо значення справедливої вартості визначалися відповідно до підпункту (b) статті 8 (7);
 - (ii) для кожної категорії фінансових інструментів або активів, відмінних від фінансових інструментів, справедливу вартість, зміни вартості, безпосередньо включені у звіт про прибутки та збитки, а також зміни, включені до резерву справедливої вартості;
 - (iii) для кожного класу похідних фінансових інструментів інформацію про сферу застосування та характер інструментів, у тому числі важливі умови та строки, які можуть вплинути на величину, час і визначеність майбутніх грошових потоків; та
 - (iv) таблицю, яка відображає зміни резерву справедливої вартості протягом фінансового року.

- (d) загальна сума будь-яких фінансових зобов'язань, гарантій та умовних зобов'язань, не включених у балансовий звіт, із зазначенням характеру та форми наданого цінного забезпечення; будь-які зобов'язання

щодо пенсій і афілійованих або асоційованих підприємств розкриваються окремо;

(е) величину авансів і кредитів, виданих членам адміністративних, керівних та наглядових органів із зазначенням ставок відсотка, основних умов та будь-яких сум, повернутих, списаних або прощених, а також величину взятих від їхнього імені зобов'язань шляхом надання будь-якого роду гарантій із зазначенням загальної суми по кожній окремій категорії;

(f) величину і характер окремих статей доходу або витрат виняткового обсягу або впливу;

(g) позичені підприємством кошти, що підлягають поверненню більш ніж через п'ять років, а також вся заборгованість підприємства, щодо якої підприємство надало цінні папери, із зазначенням характеру і форми забезпечення;

(h) середня кількість працівників протягом фінансового року.

2. Держави-члени, прийнявши необхідні зміни, можуть вимагати від малих підприємств розкриття інформації відповідно до підпунктів (a), (m), (p), (q) та (r) статті 17 (1).

Для цілей застосування першого пункту, інформація, розкриття якої передбачене підпунктом (p) статті 17 (1), обмежується характером і господарською метою угод, про які йдеться у зазначеному пункті.

Для цілей застосування першого пункту, інформація, розкриття якої передбачене пунктом (r) статті 17 (1), обмежується операціями, здійсненими зі сторонами, перерахованими у четвертому пункті зазначеної частини.

3. Держави-члени не можуть вимагати від малих підприємств більшого розкриття, ніж передбачено або дозволено цією статтею.

Стаття 17

Додаткові розкриття середніми та великими підприємствами та суспільно значимими суб'єктами господарювання

1. Крім інформації, передбаченої статтею 16 та іншими положеннями цієї Директиви, у примітках до фінансової звітності середні та великі підприємства, а також суб'єкти суспільного інтересу розкривають таку інформацію:

(а) стосовно різних об'єктів основних засобів:

(i) ціна придбання або вартість виробництва, або, у разі застосування іншої бази оцінки, справедлива вартість або переоцінена вартість на початок та на кінець фінансового року;

(ii) надходження, вибуття і передачі протягом фінансового року,

(iii) загальна сума коригувань їхньої вартості на початок та на кінець фінансового року,

(iv) коригування вартості, нараховані протягом фінансового року,

(v) зміни загальної суми коригування вартості внаслідок надходження, вибуття і передачі протягом фінансового року,

(vi) у разі капіталізації відсотків відповідно до статті 12 (8), сума, капіталізована протягом фінансового року.

(b) Якщо коригування вартості основних або оборотних здійснюється винятково для цілей оподаткування, величину таких коригувань і причини їх проведення;

(c) справедлива вартість інструментів, якщо така вартість може бути визначена будь-яким з методів, передбачених в пункті (a) статті 8 (7), та:

(i) для кожного класу похідних фінансових інструментів:

- справедлива вартість інструментів, якщо така вартість може бути визначена будь-яким з методів, передбачених в пункті (a) статті 8 (7), та

- інформація про сферу застосування і характер інструментів.

(ii) для основних фінансових активів, що обліковуються у сумі, яка перевищує їхню справедливу вартість:

- балансова вартість та справедлива вартість або кожного окремого активу, або відповідних груп таких окремих активів;

- підстави не зменшувати балансову вартість, у тому числі характер свідчень, на яких побудовані припущення про те, що балансова вартість буде відновлена;

(d) розмір винагород, випланих у фінансовому році членам адміністративних, керівних та наглядових органів за виконання ними своїх обов'язків, а також будь-яких зобов'язань з виплати пенсій колишнім членам цих органів із зазначенням загальної суми для кожної категорії органів.

Держави-члени можуть відмовитися від вимоги розкривати таку інформацію, якщо її розкриття дозволяє визначити фінансовий стан становище конкретного члена такого органу;

(e) середня кількість працівників у фінансовому році по окремих категоріях та витрати на утримання персоналу у фінансовому році, якщо такі витрати не були відображені окремо у звіті про прибутки та збитки, із зазначенням окремо витрат на заробітну плату, на соціальне забезпечення та пенсійне забезпечення;

(f) залишки відстрочених податків на кінець фінансового року та зміни цих залишків протягом фінансового року, якщо у балансовому звіті відображено забезпечення для сплати відстрочених податків;

(g) назву та юридичну адресу кожного підприємства, у якому або саае підприємство, або особа, яка діє від власного імені, але за дорученням підприємства, володіє часткою участі; при цьому розкриваються частка участі, якою він володіє, величина капіталу та резервів, а також прибуток або збиток підприємства, у якому дане підприємство має частку участі, за останній фінансовий рік, за який затверджено фінансову звітність;

інформацію про капітал, резерви та прибуток або збиток можна не подавати, якщо підприємство, у якому дане підприємство має частку участі, не публікує свій балансовий звіт та не контролюється даним підприємством;

Держави-члени можуть дозволити подавати інформацію, розкриття якої вимагає перший підпункт цього пункту, у формі звіту, що подається відповідно до статті 3 (1) і (3) Директиви 2009/101/ЄС; факт подання такого звіту розкривається у примітках до фінансової звітності. Крім того, держави-члени можуть дозволити не розголошувати таку інформацію, якщо в силу свого характеру вона може завдати серйозної шкоди будь-якому з підприємств, яких вона стосується. Держави-члени можуть передбачити можливість нерозголошення такої інформації за умови отримання попереднього дозволу адміністративних або судових органів. У примітках до фінансової звітності слід розкривати будь-який факт нерозголошення такої інформації;

(h) Кількість і номінальна вартість або, за відсутності номінальної вартості, облікова вартість акцій, випущених за передплатою протягом фінансового року в межах статутного капіталу, без порушення положень підпункту (e) статті 2 Директиви 2009/101/ЄС або підпунктів (c) і (d) статті 2 Директиви 2012/30/ЄС, що стосуються розміру такого капіталу;

(i) за наявності двох і більше видів акцій, кількість і номінальна вартість або, за відсутності номінальної вартості, облікова вартість кожного виду акцій;

(j) наявність сертифікатів участі, конвертованих незабезпечених зобов'язань, варантів, опціонів або подібних цінних паперів чи прав із зазначенням їх кількості та наданих ними прав;

(k) назву, головний або зареєстрований офіс, а також правова форма кожного з підприємств, у якому дане підприємство є членом з необмеженою відповідальністю;

(l) назву та зареєстрований офіс підприємства, яке складає консолідовану фінансову звітність найбільшого об'єднання підприємств, у якому дане підприємство є дочірнім підприємством;

m) назву та зареєстрований офіс підприємства, яке складає консолідовану фінансову звітність найменшого об'єднання підприємств, у якому дане підприємство є дочірнім підприємством, і яке водночас входить до складу об'єднання підприємств, про яке ідеться в пункті (l);

(n) місце, де можна отримати копії консолідованої фінансової звітності, зазначеної в підпунктах (l) і (m), за умови її наявності;

(o) запропонований розподіл прибутку або порядок обліку збитку, або, коли це доцільно, розподіл прибутку або порядок обліку збитку;

(p) характер і комерційну мету будь-яких угод підприємства, не включених до балансового звіту, а також фінансові наслідки цих угод для компанії за умови, що ризики або вигоди від таких угод є суттєвими,

та якщо розкриття таких ризиків або вигід необхідне для оцінки фінансового стану підприємства;

(q) характер і фінансові наслідки сутєвих подій, що відбулися після дати складання балансу і не відображених у звіті про прибутки та збитки або у балансовому звіті; та

(r) операції, здійснені підприємством з пов'язаними сторонами, у тому числі обсяги таких операцій, характер відносин з пов'язаною стороною, а також іншу інформацію про ці операції, необхідну для розуміння фінансового стану підприємства. Інформацію про окремі операції можна об'єднувати на підставі спільності їхньої характеру, за винятком випадків, коли для розуміння впливу операцій з пов'язаними сторонами на фінансовий стан підприємства потрібна окрема інформація.

Держави-члени можуть дозволити або вимагати розкриття тільки тих операцій з пов'язаними сторонами, які не були здійснені на звичайних ринкових умовах.

Держави-члени можуть дозволити не розкривати операції, здійснені між одним або кількома членами групи, за умови, що дочірні підприємства, які є стороною операції, є повною власністю члена цієї групи.

Держави-члени можуть дозволити середнім підприємствам обмежувати розкриття операцій з пов'язаними сторонами лише тими операціями, які були здійснені з:

i) власниками, які володіють часткою участі у даному підприємстві;

ii) підприємствами, у яких дане підприємство саме має частку участі; та членами адміністративних, керівних або наглядових органів підприємства.

2. Від держав-членів не вимагається застосовувати підпункт (g) частини 1 до підприємства, яке є материнським підприємством, діяльність якого регулюється відповідним національним законодавством, у таких випадках:

(a) якщо підприємство, в якому цій материнській компанії належить частка участі для цілей підпункту (g) частини 1, включене до консолідованої фінансової звітності, яку складає ця материнська компанія, або до консолідованої фінансової звітності більшого об'єднання підприємств, про яке йдеться в статті 23 (4);

(b) якщо ця частка участі врахована цією материнською компанією у її річній фінансовій звітності згідно зі статтею 9 (7) або у консолідованій фінансовій звітності, складеній такою материнською компанією відповідно до статті 27 (1)–(8).

Стаття 18

Додаткові розкриття інформації великими підприємствами та суспільно значимими суб'єктами господарювання

1. Крім інформації, передбаченої статтями 16 і 17 та іншими положеннями цієї Директиви, у примітках до фінансової звітності великі підприємства і суспільно

значимі суб'єкти господарювання розкривають таку інформацію:

(a) чистий оборот за видами діяльності та географічними ринками збуту, якщо ці види діяльності та ринки суттєво відрізняються один від одного за схемою реалізації продукції та надання послуг; та

(b) всі гонорари за фінансовий рік, отримані кожним аудитором або аудиторською фірмою за проведення обов'язкового аудиту річної звітності, та всі гонорари, отримані кожним аудитором або аудиторською фірмою за інші послуги з надання впевненості, за консультаційні послуги у сфері податків та інші неаудиторські послуги.

2. Держави-члени можуть дозволити не розкривати інформацію, про яку йдеться в підпункті (a) частини 1, якщо її розкриття може завдати серйозної шкоди підприємству. Держави-члени можуть дозволити таке нерозкриття за попереднього дозволу адміністративних або судових органів. У примітках до фінансової звітності слід розкривати будь-який факт невідображення такої інформації.

3. Держави-члени можуть передбачити незастосування вимоги підпункту (b) частини 1 до річної фінансової звітності підприємства, якщо таке підприємство включене до консолідованої фінансової звітності, складання якої передбачене статтею 22, за умови, що така інформація наводиться у примітках до консолідованої фінансової звітності.

РОЗДІЛ 5

ЗВІТ ПРО УПРАВЛІННЯ

Стаття 19

Зміст звіту про управління

1. Звіт про управління містить достовірний огляд розвитку, діяльності та стану підприємства, а також опис основних ризиків і невизначеностей, з якими він стикається.

Огляд має бути збалансованим і комплексним аналізом розвитку, діяльності та стану підприємства, відповідно до розміру і складності бізнесу.

В обсязі, необхідному для розуміння розвитку, діяльності та стану підприємства, аналіз включає як фінансові, так і там, де це необхідно, не фінансові основні показники діяльності, що стосуються певного виду діяльності, у тому числі інформацію екологічного та соціального характеру. Аналізу, що наводиться у звіті про управління, містять посилання на суми, подані в річній фінансовій звітності, та де це доцільно, додаткові пояснення щодо таких сум.

2. Разом з тим, у звіті про управління необхідно вказати:

(a) ймовірні перспективи подальшого розвитку підприємства;

(b) діяльність у сфері досліджень і розробок;

(с) інформацію про придбання власних акцій згідно статті 24(2) Директиви 2012/30/ЄС; (d) наявність філій підприємства; та

(е) стосовно використання підприємством фінансових інструментів та, якщо це суттєво для оцінки його активів, зобов'язань, фінансового стану та прибутків та збитків:

(i) мету та політику підприємства щодо управління своїми фінансовими ризиками, у тому числі його політику хеджування кожного основного виду прогнозованих операцій, для якого застосовується облік хеджування, та

(ii) цінний ризик, кредитний ризик, ризик ліквідності та ризик грошових потоків, на які наражається підприємство.

3. Держави-члени можуть звільнити малі підприємства від обов'язкового складання звіту про управління, якщо вони вимагають, щоб інформація, зазначена у статті 24(2) Директиви 2012/30/ЄС про придбання компанією своїх власних акцій, розкривалася у примітках до фінансової звітності.

4. Держави-члени можуть звільнити малі та середні підприємства від обов'язку, викладеному у третьому пункті частини 1, якщо він стосується інформації не фінансового характеру.

Стаття 20

Звіт про корпоративне управління

1. Підприємства, зазначені в підпункті 1(a) статті 2, включають звіт про корпоративне управління у свій звіт про управління. Такий звіт має бути окремим розділом звіту про управління і містить, як мінімум, таку інформацію:

(a) посилання на таке (якщо доречно):

(i) кодекс корпоративного управління, яким керується підприємство,

(ii) кодекс корпоративного управління, який підприємство, можливо, добровільно вирішило застосовувати,

(iii) всю відповідну інформацію про практику корпоративного управління, що застосовується додатково до вимог національного законодавства.

Якщо вказується кодекс корпоративного управління, зазначений у підпунктах (i) або (ii), підприємство зазначає, де можна знайти відповідні тексти у вільному доступі. Якщо вказується інформація, зазначена в підпункті (iii), то підприємство надає можливість широкій громадськості докладно ознайомитися з його практикою корпоративного управління;

(b) якщо підприємство, відповідно до національного законодавства, відхиляється від кодексу корпоративного управління, зазначеного у підпунктах (a) (i) або (ii), надане підприємством роз'яснення щодо того, від яких частин кодексу корпоративного управління воно відхиляється та причини таких відхилень. Якщо підприємство вирішило не посилається на жодне положення кодексу корпоративного управління,

згаданого у підпунктах (a) (i) або (ii), то воно обґрунтовує причини такого рішення;

(с) опис основних характеристик систем внутрішнього контролю та управління ризиками підприємства, які стосуються процесу складання фінансової звітності;

(d) інформація, передбачена підпунктами (c), (d), (f), (h) та (i) статті 10 (1) Директиви 2004/25/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 21 квітня 2004 року про пропозиції поглинання компаній¹, якщо підприємство належить до сфери дії зазначеної Директиви;

(е) опис функціонування зборів акціонерів та їх основні повноваження, а також опис прав акціонерів та способів їх реалізації, якщо така інформація у повному обсязі не міститься у національному законодавстві; та

(f) склад і функціонування адміністративного, керівного та наглядового органів та їх комітетів.

2. Держави-члени можуть дозволити відображати інформацію, передбачену частиною 1 цієї статті,

(a) в окремому звіті, оприлюдненому разом із звітом про управління у спосіб, передбачений статтею 30; або

(b) у документі, відкритому для широкого доступу і розміщеному на веб-сайті підприємства, на який є посилання у звіті про управління.

У такому окремому звіті або документі, зазначеному, відповідно, в підпунктах (a) і (b), можуть бути посилання на звіт про управління, де наведено інформацію, якої вимагає підпунктом (d) частини 1 цієї статті.

3. Аудитор або аудиторська фірма висловлюють думку відповідно до другого пункту статті 34 (1) про інформацію, підготовлену відповідно до підпунктів (c) і (d) частини 1 цієї статті, та перевіряють подання інформації, зазначеної в підпунктах (a), (b), (e) і (f) пункту 1 цієї статті.

4. Держави-члени можуть звільняти зазначені в пункті 1 підприємства, які випустили лише цінні папери (окрім акцій), допущені до торгів на регульованому ринку в значенні підпункту (14) статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС, від застосування положень підпунктів (a), (b), (e) і (f) частини 1, окрім випадків, коли такі підприємства випустили акції, якими торгують на багатосторонньому торговельному майданчику у значенні підпункту (15) статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС.

РОЗДІЛ 6

КОНСОЛІДОВАНА ФІНАНSOVA ЗВІТНІСТЬ ТА ЗВІТИ

Стаття 21

Сфера охоплення консолідованої фінансової звітності

Для цілей цього розділу материнське підприємство й усі його дочірні підприємства – це підприємствами, що підлягають консолідації, у якій материнське

¹ ОВ L 142, 30.4.2004, С. 12.

підприємство є підприємством, до якого застосовуються заходи з координації, передбачені цією Директивою, в силу статті 1 (1).

Стаття 22

Вимога складання консолідованої фінансової звітності

1. Держава-член вимагає, щоб будь-яке підприємство, діяльність якого регулюється національним законодавством цієї держави, складало консолідовану фінансову звітність та консолідований звіт про управління, якщо таке підприємство (материнське підприємство):

(а) володіє більшістю голосів акціонерів або учасників у іншому підприємстві (дочірньому підприємстві);

(б) має право призначати або звільняти з посади більшість членів адміністративного, керівного або наглядового органу іншого підприємства (дочірнього підприємства) і водночас є акціонером або учасником такого підприємства;

(с) має право чинити домінуючий вплив на підприємство (дочірнє підприємство), акціонером або учасником воно є, відповідно до договору, укладеного з цим підприємством, або згідно з положеннями свого меморандуму або статуту, якщо закон, який регулює діяльність цього дочірнього підприємства, дозволяє йому бути суб'єктом таких договорів або діяти відповідно до таких положень.

Держава-член не повинна вимагати, щоб материнське підприємство було акціонером або учасником свого дочірнього підприємства. Держави-члени не зобов'язані застосовувати це положення, якщо їхнє законодавство не передбачає подібних договорів або статей; або

(д) є акціонером або учасником підприємства, і при цьому:

(і) більшість членів адміністративного, керівного або наглядового органу такого підприємства (дочірнього підприємства), які обіймали свої посади протягом даного фінансового року, протягом попереднього фінансового року і до моменту складання консолідованої фінансової звітності, були призначені виключно в результаті реалізації підприємством свого права голосу; або

(іі) самостійно контролює, згідно з угодою з іншими акціонерами або учасниками такого підприємства (дочірнього підприємства), більшість голосів акціонерів або учасників такого підприємства. Держави-члени можуть встановлювати докладніші положення щодо форми та змісту таких угод. Держави-члени передбачають, як мінімум, умови, викладені в пункті (іі). Держави-члени можуть поставити застосування пункту (і) в залежність від виконання вимоги, згідно з якою кількість голосів має становити не менше 20% від загальної кількості.

Проте пункт (і) не застосовується, якщо стосовно такого підприємства третя сторона володіє правами, вказаними у пунктах (а), (б) або (с).

2. Окрім випадків, зазначених у пункті 1, держави-члени можуть вимагати від підприємства, діяльність якого регулюється національним законодавством, складання консолідованої фінансової звітності та консолідованого звіту про управління, якщо:

(а) це підприємство (материнське підприємство) має право чинити, або фактично чинить, домінуючий вплив на інше підприємство (дочірнє підприємство) або вправі здійснювати, або фактично здійснює, контроль над іншим підприємством (дочірнім підприємством); або

(б) управління цим підприємством (материнським підприємством) та іншим підприємством (дочірнім підприємством) здійснюється на єдиній основі материнським підприємством.

3. Для цілей пунктів (а), (б) і (д) частини 1, право голосу і право призначати та знімати з посади, що належать будь-якому дочірньому підприємству, а також будь-якій фізичній особі, що діє від свого імені, але за дорученням материнського підприємства або іншого дочірнього підприємства, додаються до прав материнського підприємства.

4. Для цілей пунктів (а), (б) і (д) частини 1, права, зазначені в пункті 3, не включають права, що:

(а) надаються акціями у власності особи, яка не є ані материнським підприємством, ані дочірнім підприємством такого материнського підприємства; або

(б) надаються акціями:

(і) утримуваними як забезпечення, за умови, що права, про які йде мова, реалізуються відповідно до отриманих інструкцій, або

(іі) утримуваними у зв'язку з наданням позик у рамках звичайної господарської діяльності, за умови, що право голосу реалізується в інтересах особи, яка надала забезпечення.

5. Для цілей пунктів (а) і (д) частини 1, загальна кількість голосів акціонерів або учасників дочірнього підприємства не включає голоси, що надаються акціями, які утримує саме підприємство, дочірнє підприємство цього підприємства або особа, що діє від свого імені, але за дорученням цих підприємств.

6. Без порушення положень статті 23 (9), материнське підприємство й усі його дочірні підприємства є підприємствами, що підлягають консолідації, незалежно від адреси реєстрації цих дочірніх підприємств.

7. Без порушення положень цієї статті, а також статей 21 і 23, держава-член може вимагати від підприємства, діяльність якого регулюється національним законодавством цієї держави, складання консолідованої фінансової звітності та консолідованого звіту про управління, якщо:

(а) управління цим підприємством, а також ще одним або кількома іншими підприємствами, з якими воно не

пов'язане у спосіб, описаний в частинах 1 або 2, здійснюється на єдиній основі відповідно до:

- (i) договору, укладеного з цим підприємством, або
 - (ii) меморандумом або статутом цих інших підприємств; або
- b) адміністративні, керівні або наглядові органи цього підприємства й одного або кількох інших підприємств, з якими воно не пов'язане у спосіб, описаний в частинах 1 або 2, складаються здебільшого з тих самих осіб, які обіймають посади протягом даного фінансового року і до моменту складання консолідованої фінансової звітності.

8. У випадках, коли держава-член реалізує право вибору, передбачене частиною 7, консолідується підприємства, зазначені в частині 7, та всі їхні дочірні підприємства, якщо одне або кілька таких підприємств засновані в одній з форм, перелічених у Додатку I або Додатку II.

9. Частина 6 цієї статті, стаття 23 (1), (2), (9) і (10), а також статті 24-29 застосовуються до консолідованої фінансової звітності та консолідованого звіту про управління, передбачених частиною 7 цієї статті, з такими змінами:

- (a) посилання на материнські підприємства слід розуміти як посилання на всі підприємства, зазначені в частині 7 цієї статті; і
- (b) без порушення положень статті 24 (3), статті «Капітал», «Рахунок премій за акціями», «Резерв переоцінки», «Резерви», «Прибуток або збиток, перенесені на наступний період» і «Прибуток або збиток за фінансовий рік», які мають бути включені у консолідовану фінансову звітність, – це сукупні суми, що відносяться до кожного з підприємств, зазначених у частині 7 цієї статті.

Стаття 23

Звільнення від консолідації

1. Малі групи звільнюються від обов'язкового складання консолідованої фінансової звітності та консолідованого звіту про управління, крім випадку, коли будь-яке з афілійованих підприємств є суспільно значимим суб'єктом господарювання.

2. Держави-члени можуть звільнити групи середнього розміру від обов'язкового складання консолідованої фінансової звітності та консолідованого звіту про управління, окрім випадку, коли будь-яке з афілійованих підприємств є суб'єктом суспільного інтересу.

3. Незалежно від пунктів 1 і 2 цієї статті, в наведених далі випадках держава-член звільняє від обов'язкового складання консолідованої фінансової звітності та консолідованого звіту про управління будь-яке материнське підприємство (звільнене підприємство), діяльність якого регулюється національним законодавством цієї держави, яке водночас є дочірнім підприємством, у тому числі суспільно значимим суб'єктом господарювання, окрім випадків, коли цей суспільно значимий суб'єкт господарювання підпадає під дію пункту (1) (a) статті 2, а діяльність його

материнського підприємства регулюється законодавством держави-члена та:

(a) материнське підприємство звільненого підприємства володіє усіма акціями цього підприємства. Не враховуються для цих цілей акції звільненого підприємства, що належать членам адміністративних, керівних або наглядових органів відповідно до вимоги закону або меморандуму чи статуту такого підприємства, або

(b) материнське підприємство звільненого підприємства володіє 90% акцій звільненого підприємства, а решта акціонерів або учасники звільненого підприємства ухвалили звільнення

4. Звільнення, зазначені в частині 3, мають відповідати усім вказаним далі умовам:

(a) звільнене підприємство і, без порушення положень частини 9, всі його дочірні підприємства консолідується у фінансовій звітності більшого об'єднання підприємств, материнське підприємство якого регулюється законодавством держави-члена;

(b) консолідовану фінансову звітність, зазначену в пункті (a), та консолідований звіт про управління більшого об'єднання підприємств складає материнське підприємство цього об'єднання підприємств згідно із законодавством держави-члена, що регулює діяльність цього материнського підприємства, відповідно до цієї Директиви або міжнародних стандартів бухгалтерського обліку, прийнятих відповідно до Регламенту (ЄС) № 1606/2002;

(c) звільнене підприємство оприлюднює перелічені далі документи у спосіб, передбачений законодавством держави-члена, що регулює діяльність цього підприємства, відповідно до статті 30:

(i) консолідована фінансова звітність, зазначена в пункті (a), та консолідований звіт про управління, зазначений у пункті (b),

(ii) аудиторський звіт, та

(iii) Де це доречно, додаток, зазначений в частині 6.

Держава-член може вимагати, щоб документи, зазначені в пунктах (i), (ii) і (iii), були опубліковані державною мовою, а переклад цих документів був завершений;

(d) примітки до річної фінансової звітності звільненого підприємства, які розкривають таку інформацію:

(i) назва та адреса реєстрації материнського підприємства, яке склало консолідовану фінансову звітність, зазначену в пункті (a), та

(ii) звільнення від обов'язкового складання консолідованої фінансової звітності та консолідованого звіту про управління.

5. У випадках, не передбачених частиною 3, держава-член може, без порушення положень частини 1, 2 і 3 цієї статті, звільнити від обов'язкового складання консолідованої фінансової звітності та консолідованого звіту про управління будь-яке материнське підприємство (звільнене підприємство), діяльність якого регулюється національним законодавством цієї

держави, яке водночас є дочірнім підприємством, у тому числі суспільно значимий суб'єкт господарювання, окрім випадків, коли цей суспільно значимий суб'єкт господарювання підпадає під дію пункту (1) (а) статті 2, а його власне материнське підприємство регулюється законодавством держави-члена, якщо були виконані всі умови, викладені в частині 4, а також за умови, що:

(а) акціонери або учасники звільненого підприємства, які володіють мінімальною часткою передплатного капіталу цього підприємства, не звернулися з проханням про підготовку консолідованої фінансової звітності як мінімум за шість місяців до кінця фінансового року;

(б) мінімальна частка, зазначена в пункті (а), не перевищує такі межі:

(і) 10% від передплатного капіталу для акціонерних товариств відкритого типу і товариств з обмеженою відповідальністю; і

(іі) 20% від передплатного капіталу для підприємств інших типів;

(с) що держава-член не ставить звільнення у залежність від:

(і) умови, згідно з якою, діяльність материнського підприємства, що підготувало зазначену в пункті (а) частини 4 консолідовану фінансову звітність, має регулюватися національним законодавством держави-члена, що надає звільнення, або

(іі) умов, які стосуються підготовки та аудиту цієї фінансової звітності.

6. Держава-член може надавати звільнення, передбачені в частинах 3 і 5, за умови розкриття додаткової інформації, відповідно до цієї Директиви, у консолідованій фінансовій звітності, зазначеній в пункті (а) частини 4, або у додатку до неї, якщо така інформація вимагається від підприємств, діяльність яких регулюється національним законодавством цієї держави-члена, які зобов'язані скласти консолідовану фінансову звітність, і знаходяться в однакових умовах.

7. Частини 3-6 застосовуються без порушення законодавства держав-членів, що регулює складання консолідованої фінансової звітності та консолідованих звітів про управління, якщо ці документи необхідні:

(а) для інформування працівників або їх представників, або

(б) адміністративним або судовим органам для власних цілей.

8. Без порушення положень пунктів 1, 2, 3 і 5 цієї статті, держава-член, яка надає звільнення відповідно до пунктів 3 і 5 цієї статті, може також звільнити від обов'язкового складання консолідованої фінансової звітності та консолідованого звіту про управління будь-яке материнське підприємство (звільнене підприємство), діяльність якого регулюється національним законодавством цієї держави, яке водночас є дочірнім підприємством, у тому числі суб'єкт суспільного інтересу (окрім випадків, коли цей суб'єкт

суспільного інтересу значимий підпадає під дію пункту (1) (а) статті 2 і його власне материнське підприємство регулюється законодавством держави-члена), якщо виконуються всі перелічені нижче умови:

(а) звільнене підприємство і, без порушення положень частини 9, всі його дочірні підприємства консолідується у фінансовій звітності більшого об'єднання підприємств;

(б) консолідована фінансова звітність, зазначена в пункті (а), і, при необхідності, консолідований звіт про управління складаються:

(і) відповідно до цієї Директиви,

(іі) відповідно до міжнародних стандартів бухгалтерського обліку, прийнятими згідно з Регламентом (ЄС) № 1606/2002,

(ііі) і у формі, що відповідає консолідованій фінансовій звітності та консолідованим звітам про управління, складеним відповідно до цієї Директиви, або

(іv) у формі, що відповідає міжнародним стандартам бухгалтерського обліку, як встановлено згідно з Регламентом Комісії (ЄС) № 1569/2007 від 21 грудня 2007 року про створення механізму для визначення еквівалентності стандартів бухгалтерського обліку, що застосовуються емітентами цінних паперів з третіх країн, на підставі Директив 2003/71/ЄС та 2004/109/ЄС Європейського Парламенту та Ради¹;

(с) консолідована фінансова звітність, зазначена в пункті (а), була підтверджена одним або кількома аудиторомі або аудиторською компанією (аудиторськими компаніями), уповноваженими здійснювати аудит фінансової звітності відповідно до національного законодавства, що регулює діяльність підприємства, яке склало таку звітність. Застосовуються пункти (с) і (d) частини 4 і частин 5, 6 і 7.

9. Не потрібно включати в консолідовану фінансову звітність підприємство, у тому числі суб'єкт суспільного інтересу, якщо виконується хоча б одна з таких умов:

(а) у виняткових випадках, коли збір інформації, необхідної для складання консолідованої фінансової звітності згідно з цією Директивою, пов'язаний з невідповідними витратами або зайвою затримкою;

(б) акції цього підприємства придбані виключно для цілей подальшого перепродажу; або

(с) жорсткі тривалі обмеження, які суттєво перешкоджають:

(і) материнському підприємству реалізувати свої права щодо активів або з управління цим підприємством; або

(іі) у здійсненні уніфікованого управління підприємством, в якому присутній один з видів взаємин, визначених у статті 22 (7).

10. Без порушення положень пункту (б) статті 6 (1), статті 21 і частин 1 і 2 цієї статті, будь-яке материнське підприємство, у тому числі суспільно значимий суб'єкт

¹ [ОВ L 340, 22.12.2007, С. 66.](#)

господарювання, звільняється від виконання зобов'язання, передбаченого статтею 22, якщо:

- (а) всі дочірні підприємства, які йому належать, є несуттєвими, як кожне окремо, так і всі разом; або
- (б) всі його дочірні підприємства можуть бути виключені з консолідації в силу частини 9 цієї статті.

Стаття 24

Підготовка консолідованої фінансової звітності

1. Розділи 2 і 3 застосовуються щодо консолідованої фінансової звітності з урахуванням суттєвих коригувань, зумовлених конкретними особливостями консолідованої фінансової звітності порівняно з річною фінансовою звітністю.

2. Активи та зобов'язання підприємства, включеного у консолідацію, повністю входять у консолідований баланс.

3. Балансова вартість акцій у капіталі підприємств, включених у консолідацію, згортається пропорційно їхній частці в капіталі та резервах цих підприємств, згідно з такими умовами:

(а) за винятком випадків, коли йдеться про акції в капіталі материнського підприємства, що належать або самому підприємству, або іншому підприємству, включеному у консолідацію, які розглядаються як власні акції відповідно до розділу 3, такий залік здійснюється на основі балансової вартості станом на дату, коли ці підприємства вперше були включені у консолідацію. Різниця, що виникає внаслідок такого заліку, безпосередньо включається, наскільки це можливо, у ті статті консолідованого балансу, вартість яких більша або менша їхньої балансової вартості;

(б) держава-член може дозволити або вимагати здійснення заліків на основі вартості ідентифікованих активів і зобов'язань на дату придбання акцій або, в разі їх придбання в два або більше етапів, на дату, коли підприємство стало дочірнім;

(с) будь-яка різниця, що залишилася після застосування пункту (а) або виникла в результаті застосування пункту (б), відображається в консолідованому балансовому звіті як гудвіл;

(д) методи, використані для розрахунку вартості гудвілу та будь-яких суттєвих змін його вартості протягом попереднього фінансового року, роз'яснюються в примітках до фінансової звітності;

(е) у тих випадках, коли держава-член дозволяє залік позитивного і негативного гудвілу, примітки до фінансової звітності повинні містити аналіз гудвілу;

4. Якщо акції дочірніх підприємств, включених у консолідацію, утримують інші особи, то сума, що припадає на такі акції, відображається в консолідованому балансі окремим рядком, як неконтрольовані частки.

5. Дохід і витрати підприємств, включених у консолідацію, повністю входять у консолідований звіт про прибутки та збитки.

6. Величина будь-якого прибутку або збитку, що відносяться до акцій, зазначених у частині 4, відображається в консолідованому звіті про прибутки та збитки як прибуток або збиток, що відноситься до неконтрольованих часток.

7. Консолідована фінансова звітність відображає активи, зобов'язання, фінансовий стан, прибутки або збитки підприємств, включених у консолідацію, так ніби вони є єдиним підприємством. Зокрема, з консолідованої фінансової звітності виключаються:

(а) заборгованості між підприємствами та претензії один до одного;

(б) дохід та витрати, які відносяться до операцій між підприємствами; та

(с) прибутки та збитки, що виникають внаслідок операцій між підприємствами, якщо вони включені до балансової вартості активів.

8. Консолідована фінансова звітність складається станом на ту саму дату, що і річна фінансова звітність материнського підприємства.

Проте держава-член може вимагати або дозволити складання консолідованої фінансової звітності станом на іншу дату, щоб врахувати дані балансового звіту, що стосуються найбільшої кількості або найважливіших підприємств, включених у консолідацію, за умови, що:

(а) цей факт розкривається у примітках до консолідованої фінансової звітності разом із зазначенням причин;

(б) враховані або розкриті важливі події, що стосуються активів і зобов'язань, фінансового стану, прибутку або збитку підприємства, включеного у консолідацію, які відбулися в період часу між датою складання балансового звіту підприємства та датою складання консолідованого балансового звіту; та

(с) у разі якщо балансовий звіт підприємства складено раніше, ніж за три місяці або чи пізніше, ніж через три місяці після дати складання консолідованого балансового звіту, таке підприємство консолідується на основі внутрішньої фінансової звітності, складеної станом на дату консолідованого балансового звіту.

9. Якщо протягом фінансового року склад підприємств, включених у консолідацію, суттєво змінився, то консолідована фінансова звітність повинна включати інформацію, що дозволяє здійснити ефективне порівняння послідовних комплектів консолідованої фінансової звітності. Це зобов'язання може бути виконано шляхом підготовки скоригованого порівняльного балансового звіту та скоригованого порівняльного звіту про прибутки та збитки.

10. Активи та зобов'язання, включені у консолідовану фінансову звітність, оцінюються на однотипній основі та відповідно до розділу 2.

11. Підприємство, яке складає консолідовану фінансову звітність, має використовувати той самий метод оцінки, який використовується при складанні річної фінансової звітності. Проте держава-член може вимагати або дозволяти використання іншого методу оцінки,

відповідно до розділу 2, при складанні консолідованої фінансової звітності. Факт застосування цього відступу розкривається в примітках до консолідованої фінансової звітності разом із зазначенням причин такого відступу.

12. Якщо активи та зобов'язання, включені у консолідовану фінансову звітність, уже були оцінені підприємствами, включеними у консолідацію, за допомогою методів, відмінних від тих, які застосовувалися для цілей консолідації, такі активи та зобов'язання підлягають переоцінці за методом, використаним для консолідації. Відступи від цієї вимоги допускаються у виняткових випадках. Будь-який подібний відступ розкривається в примітках до консолідованої фінансової звітності разом із зазначенням його причин.

13. Залишки відстрочених податків відображаються при консолідації, якщо в осяжному майбутньому можлива сплата податку для одного з підприємств, включених у консолідацію.

14. Якщо активи, включені у консолідовану фінансову звітність, були предметом коригування вартості виключно для податкових цілей, вони включаються у консолідовану фінансову звітність тільки після виключення цих коригувань.

Стаття 25

Об'єднання бізнесу в групі

1. Держава-член може дозволити або вимагати, щоб балансова вартість акцій в капіталі підприємства, включеного у консолідацію, зараховувалася в рахунок тільки відповідної частки капіталу, за умови, що підприємства в об'єднанні підприємств зрештою контролюються однією і тією ж стороною як до, так і після об'єднання підприємств, і що такий контроль не є перехідним.

2. Будь-яка різниця, що впливає внаслідок застосування частини 1, додається до консолідованих резервах або віднімається з них, залежно від ситуації.

3. Факт застосування методу, описаного в пункті 1, зміни резервів, що виникнення внаслідок такого застосування, а також назви та адреси реєстрації відповідних підприємств розкриваються у примітках до консолідованої фінансової звітності.

Стаття 26

Пропорційна консолідація

1. Якщо підприємство, включене у консолідацію, здійснює управління іншим підприємством спільно з одним або кількома підприємствами, які не включені у цю консолідацію, держава-член може вимагати або дозволити включення цього іншого підприємства у консолідовану фінансову звітність пропорційно до прав в його капіталі, що належить підприємству, включеному в консолідацію.

2. До пропорційної консолідації, зазначеної в пункті 1 цієї статті, застосовуються стаття 23 (9) і (10) та стаття 24 з урахуванням необхідних змін.

Стаття 27

Облік часток участі асоційованих підприємств

1. Якщо у підприємства, включеного у консолідацію, є асоційоване підприємство, таке асоційоване підприємство відображається у консолідованому балансовому звіті окремою статтею з відповідним заголовком.

2. При застосуванні цієї статті вперше до асоційованого підприємства, таке асоційоване підприємство відображається у консолідованому балансовому звіті або:

(а) за балансовою вартістю, обчисленою за правилами оцінки, викладеними у розділах 2 і 3. Різниця між такою вартістю та сумою, що відповідає пропорційній частці капіталу та резервів, представлених часткою участі в такому асоційованому підприємстві, відображається окремо у консолідованому балансовому звіті або у примітках до консолідованої фінансової звітності. Така різниця розраховується на дату першого застосування зазначеного методу; або

(б) у сумі, що відповідає пропорційній частці капіталу та резервів асоційованого підприємства, представленої часткою участі в такому асоційованому підприємстві. Різниця між цією сумою та балансовою вартістю, обчисленою за правилами оцінки, викладеними у розділах 2 і 3, розкривається окремо у консолідованому балансовому звіті або у примітках до консолідованої фінансової звітності. Така різниця обчислюється на дату першого застосування зазначеного методу.

Держава-член може встановити обов'язкове застосування того чи того варіанту, передбачених пунктами (а) і (б). У таких випадках у консолідованому балансовому звіті або у примітках до консолідованої фінансової звітності слід вказати, який з варіантів застосовано.

Крім того, для цілей пунктів (а) і (б) держава-член може вимагати або дозволити розрахунок різниці на дату придбання часток участі або, якщо придбання здійснювалося у два або більше етапів, на дату, коли підприємство стало асоційованим підприємством.

3. Якщо активи або зобов'язання асоційованого підприємства оцінені за допомогою методів, відмінних від тих, що застосовуються для консолідації відповідно до статті 24 (11), то з метою розрахунку різниці, зазначеної в пунктах (а) і (б) частини 2, їх можна переоцінити за допомогою методів, що використовуються для консолідації. У випадках, коли така переоцінка не проводилася, цей факт слід розкрити у примітках до консолідованої фінансової звітності. Держава-член може вимагати проведення такої переоцінки.

4. Балансова вартість, зазначена в пункті 2(а), або сума, що відповідає пропорційній частці капіталу та резервів асоційованого підприємства, згаданих в пункті 2(б), збільшується або зменшується на суму коригування, що мало місце протягом фінансового року пропорційно до величини капіталу та резервів асоційованого

підприємства, представлених такою часткою участі; вона зменшується на суму дивідендів на ці частки участі.

5. Якщо позитивна різниця, про яку йдеться в підпункті (а) або (б) пункту 2, не може бути віднесена до жодної категорії активів або зобов'язань, то вона відображається за правилами, застосовними до статті «гудвіл», визначеними у пункті (д) статті 12(6), першому підпункті статті 12 (11), пункті (с) статті 24(3), а також Додатку III та Додатку IV.

6. Пропорційна частка прибутку и збитку асоційованих підприємств, що відносяться до часток участі у таких асоційованих підприємствах, відображається у консолідованому звіті про прибутки та збитки в окремій статті під відповідним заголовком.

7. Виключення, зазначені у статті 24(7), застосовуються у тому випадку, якщо факти достеменно відомі або можуть бути підтверджені.

8. Асоційоване підприємство, складаючи консолідовану фінансову звітність, застосовує частини 1-7 до капіталу та резервів, відображених в такій консолідованій фінансовій звітності.

9. Ця стаття не застосовується, якщо частка участі в капіталі асоційованого підприємства є несуттєвою.

Стаття 28

Примітки до консолідованої фінансової звітності

1 Крім інформації, розкриття якої є обов'язковим відповідно до інших положень цієї Директиви, примітки до консолідованої фінансової звітності повинні містити інформацію, зазначену в статтях 16, 17 і 18. Інформація має бути викладена таким чином, щоб полегшити оцінку фінансового стану підприємств, включених у консолідацію і поданих як одне ціле, з урахуванням суттєвих коригувань, що впливають з особливостей консолідованої фінансової звітності порівняно з річною фінансовою звітністю, у тому числі:

(а) розкриваючи операції між пов'язаними сторонами, не слід включати операції між пов'язаними сторонами, включеними у консолідацію, які були виключені при консолідації;

(б) розкриваючи середню кількість працівників, зайнятих протягом фінансового року, слід окремо розкрити середню кількість працівників, зайнятих на пропорційно консолідованих підприємствах; і

(с) розкриваючи суми винагороди, авансів і кредитів, наданих членам адміністративних, керівних та наглядових органів, слід розкривати лише суми, надані материнським підприємством або його дочірніми підприємствами членам адміністративних, керівних та наглядових органів материнського підприємства.

2. Крім інформації, передбаченої частиною 1, у примітках до консолідованої фінансової звітності слід викласти таку інформацію:

(а) щодо підприємств, включених у консолідацію:

(i) назви та адреси реєстрації цих підприємств,

(ii) частка капіталу в цих підприємствах, окрім материнського підприємства, що належить

підприємствам, включеним у консолідацію, або особам, що діють від свого імені, але за дорученням цих підприємств, та

(iii) інформацію про те, які з умов, зазначених у статті 22(1), (2) та (7) внаслідок застосування статті 22(3), (4) та (5), сформували основу для здійсненої консолідації. Проте це розкриття можна опустити, якщо консолідація була здійснена на основі пункту (а) статті 22(1) та якщо частка капіталу дорівнює частці голосів, утримуваних цими підприємствами.

Аналогічна інформація надається і стосовно підприємств, виключених з консолідації з міркувань їхньої несуттєвості, згідно з пунктом (j) статті 6 (1) та статті 23(10), з роз'ясненням причин виключення підприємств, зазначених у статті 23(9);

(б) назви та адреси реєстрації асоційованих підприємств, включених у консолідацію відповідно до статті 27(1), а також частка їхнього капіталу, що належить підприємствам, включеним у консолідацію, або особам, що діють від свого імені, але за дорученням цих підприємств;

(с) назви та адреси реєстрації підприємств, пропорційно консолідованих відповідно до статті 26, підстави, на яких побудоване спільне управління цими підприємствами, а також частка їхнього капіталу, що належить підприємствам, включеним у консолідацію, або особам, що діють від свого імені, але за дорученням цих підприємств; та

(д) стосовно всіх підприємств, крім зазначених у пунктах (а), (б) і (с), у яких підприємства, включені у консолідацію, володіють часткою участі або самостійно, або через осіб, що діють від свого імені, але за дорученням цих підприємств:

(i) назва та адреса реєстрації цих підприємств,

(ii) частка капіталу, якою вони володіють,

(iii) величина капіталу і резервів, а також прибутку або збитку за останній фінансовий рік відповідного підприємства, за який була ухвалена фінансова звітність.

Інформацію про капітал і резерви, а також про прибуток або збиток можна опустити, якщо відповідне підприємство не оприлюднює свій балансовий звіт.

3. Держави-члени можуть дозволити подавати інформацію, необхідну відповідно до підпунктів 2 (а) - (д), у формі звіту, що подається відповідно до статті 3 (3) Директиви 2009/101/ЄС. Факт подання такого звіту розкривається у примітках до консолідованої фінансової звітності. Крім того, держави-члени можуть дозволити опускати таку інформацію, якщо внаслідок свого характеру вона може завдати серйозної шкоди підприємству, якого вона стосується. Держави-члени можуть робити такі винятки з дозволу адміністративних або судових органів. У примітках до консолідованої фінансової звітності слід розкривати факт невідображення такої інформації.

Стаття 29

Консолідований звіт про управління

1. Крім інформації, яку слід обов'язково розкривати відповідно до інших положень цієї Директиви, консолідований звіт повинен містити, як мінімум, інформацію згідно зі статтями 19 і 20, з урахуванням суттєвих коригувань, що впливають з особливостей консолідованого звіту про управління порівняно зі звітном про управління. Інформацію слід викладати таким чином, щоб полегшити оцінку фінансового стану підприємств, включених у консолідацію в цілому.

2. Застосовуються такі коригування інформації, необхідної згідно зі статтями 19 і 20:(а) відображаючи докладну інформацію про власні викуплені акції у консолідованому звіті про управління, слід бути зазначати кількість і номінальну вартість або, за відсутності номінальної вартості, облікову вартість усіх акцій материнського підприємства, що належать цьому материнському підприємству, його дочірнім підприємствам або особі, що діє від свого імені, але за дорученням будь-якого з цих підприємств. Державачлен може дозволити або вимагати розкриття такої докладної інформації у примітках до консолідованої фінансової звітності;

(б) відображаючи системи внутрішнього контролю та управління ризиками у звіті про корпоративне управління, слід зазначати основні характеристики систем внутрішнього контролю та управління ризиками на підприємствах, включених у консолідацію в цілому.

3. Якщо крім звіту про управління необхідно складати консолідований звіт про управління, ці два звіти можуть бути представлені як єдиний звіт.

РОЗДІЛ 7 ОПРИЛЮДНЕННЯ

Стаття 30

Загальна вимога щодо оприлюднення

1 Держави-члени забезпечують оприлюднення підприємствами у прийнятний строк, що не перевищує 12 місяців після дати балансового звіту, належним чином ухвалену річну фінансову звітність та звіт про управління, а також думку аудитора або аудиторської фірми, зазначених у статті 34 цієї Директиви, як передбачено законодавством кожної держави-члени відповідно до розділу 2 Директиви 2009/101/ЄС.

Водночас держава-член може звільнити підприємства від обов'язкового оприлюднення звіту про управління, якщо копію всього звіту або будь-якої його частини можна легко отримати за запитом за ціною, що не перевищує адміністративних витрат на неї.

2. Держави-член може звільнити підприємство, зазначене у Додатку II, до якого застосовуються координаційні заходи, передбачені цією Директивою, в силу пункту (б) статті 1(1), від оприлюднення своєї фінансової звітності відповідно до статті 3 Директиви 2009/101/ЄС за умови, що така звітність є

загальнодоступною в головному офісі підприємства у разі, якщо:

(а) всі учасники підприємства, про яке йдеться, що мають необмежену відповідальність, є підприємствами, зазначеними у Додатку I, діяльність яких регулюється законодавством інших держав-членів, а не держави-члена, законодавством якої регулюється діяльність підприємства, про яке йдеться, і жодне з цих підприємств не оприлюднює фінансової звітності підприємства, про яке йдеться, у своїй фінансовій звітності; або

(б) всі учасники підприємства, про яке йдеться, що мають необмежену відповідальність, є підприємствами, діяльність яких не регулюється законодавством держави-члена, але які мають правову форму, збісну з формами, вказаними в Директиві 2009/101/ЄС.

Копії фінансової звітності повинні бути доступні за запитом. Ціна такої копії не може перевищувати адміністративних витрат на неї.

3. Частина 1 застосовується до консолідованої фінансової звітності та консолідованих звітів про управління.

Якщо підприємство, яке складає консолідовану фінансову звітність, належить до одного з типів підприємств, перелічених у Додатку II, і відповідно до національного законодавства держави-члена цього підприємства, не зобов'язане оприлюднювати документи, зазначені у пункті 1, у спосіб, встановлений статтею 3 Директиви 2009/101/ЄС, то таке підприємство має, як мінімум, забезпечити доступ громадян до цих документів у своєму головному офісі та надання копії цих документів на першу вимогу. Ціна копії не повинна перевищувати витрачених на неї адміністративних витрат.

Стаття 31

Спрощення для малих та середніх підприємств

1. Держави-члени можуть звільнити малі підприємства від обов'язку оприлюднювати свої звіти про прибутки та збитки, а також звіти про управління.

2. Держави-члени можуть дозволити середнім підприємствам оприлюднювати:

(а) скорочені балансові звіти, відображаючи лише статті, пронумеровані літерами та римськими цифрами у Додатках III і IV, та окремо розкриваючи або у балансовому звіті, або в примітках до фінансової звітності:

(i) С (I) (3), С (II) (1), (2), (3) і (4), С (III) (1), (2), (3) і (4), D (II) (2), (3) і (6) та D (III) (1) і (2) у розділі «Активи» та С, (1), (2), (6), (7) і (9) у розділі «Капітал, резерви та зобов'язання» у Додатку III,

(ii) С (I) (3), С (II) (1), (2), (3) і (4), С (III) (1), (2), (3) і (4), D (II) (2), (3) і (6), D (III) (1) і (2), F (1), (2), (6), (7) і (9) та (I) (1), (2), (6), (7) і (9) у Додатку IV,

(iii) інформацію, передбачену в дужках в D (II) розділу «Активи» і С розділу «Капітал, резерви і зобов'язання» у Додатку III, у вигляді загальної суми для всіх відповідних статей та окремо для D (II) (2) і (3) розділу

«Активи» і С (1), (2), (6), (7) і (9) розділу «Капітал, резерви і зобов'язання»,
(iv) інформацію, передбачену в дужках в D (II) у Додатку IV, у вигляді загальної суми для всіх відповідних статей та окремо для D (II) (2) і (3);
(b) скорочені примітки до своєї фінансової звітності без інформації, передбаченої в пунктах (f) і (j) статті 17 (1).
Ця частина не порушує положення статті 30 (1), оскільки зазначена стаття стосується звіту про прибутки та збитки, звіту про управління та думки аудитора чи аудиторської фірми.

Стаття 32

Інші вимоги до оприлюднення

1. Якщо річна фінансова звітність та звіт про управління оприлюднюються у повному обсязі, то вони мають повинні бути викладені у формі і в редакції, на підставі яких аудитор або аудиторська фірма склали свій висновок. Зазначені звіти мають супроводжуватися повним текстом аудиторського звіту.

2. Якщо річна фінансова звітність оприлюднюється не в повному обсязі, то у скороченому варіанті цієї фінансової звітності, який не повинен супроводжуватися аудиторським звітом:

(a) слід зазначити, що оприлюднена версія є скороченою;

(b) зробити посилання на реєстр, до якого була подана фінансова звітність відповідно до статті 3 Директиви 2009/101/ЄС, або, якщо фінансова звітність ще не подана, розкрити цей факт;

(c) розкрити інформацію про те, який висновок склав аудитор: без застережень, із застереженнями чи негативний висновок, або аудитор або аудиторська фірма не змогла скласти аудиторський висновок.

(d) розкрити інформацію про те, чи вказані в аудиторському звіті якісь питання, на які аудитор або аудиторська фірма звернули увагу без внесення застережень в аудиторський висновок.

Стаття 33

Відповідальність за складання та оприлюднення фінансової звітності та звіту про управління

1. Держави-члени забезпечують колективну відповідальність членів адміністративного, керівного та наглядового органів підприємства, що діють у межах компетенції, визначеної для них національним законодавством, за те, що:

(a) річна фінансова звітність, звіт про управління та, у випадку окремого подання, звіт про корпоративне управління; та

(b) консолідована фінансова звітність, консолідований звіт про управління і, у випадках окремого подання, консолідований звіт про корпоративне управління

складені та оприлюднені відповідно до вимог цієї Директиви і, де це доречно, відповідно до міжнародних стандартів бухгалтерського обліку, прийнятих згідно з Регламентом (ЄС) № 1606/2002.

2. Держави-члени забезпечують, щоб положення їхнього законодавства, нормативних актів та адміністративних положень про відповідальність, що діють принаймні стосовно підприємств, поширювалися на членів адміністративного, керівного та наглядового органів підприємств за порушення своїх обов'язків, зазначених у частині 1.

РОЗДІЛ 8

АУДИТ

Стаття 34

Загальна вимога

1. Держави-члени забезпечують проведення аудиту фінансової звітності суспільно значимих суб'єктів господарювання, середніх і великих підприємств одним або кількома аудиторами чи аудиторськими фірмами, що отримали від держав-членів дозвіл на проведення обов'язкового аудиту на підставі Директиви 2006/43/ЄС.

Крім того, аудитор (аудитори) або аудиторська фірма (аудиторські фірми), що здійснюють обов'язків аудит:

(a) надають висновок про те:

(i) чи не суперечить звіт про управління фінансової звітності за той самий фінансовий рік; та

(ii) чи підготовлено звіт про управління відповідно до вимог чинного законодавства;

(b) констатують, з урахуванням сформованих в процесі аудиту знань і розуміння підприємства та умов його роботи, чи виявлені значні викривлення у звіті про управління, та зазначають характер будь-яких виявлених викривлень.

2. Перший підпункт частини 1 застосовується, з відповідними змінами, до консолідованої фінансової звітності. Другий підпункт частини 1 застосовується, з відповідними змінами, до консолідованої фінансової звітності та консолідованих звітів про управління.

Стаття 35

Зміна Директиви 2006/43/ЄС стосовно аудиторського звіту

Стаття 28 Директиви 2006/43/ЄС замінюється таким:

"Стаття 28

Аудиторський звіт

1. Аудиторський звіт включає:

(a) вступну частину, у якій, щонайменше, вказано фінансові звіти, які є предметом обов'язкового аудиту, а також концептуальну основу фінансової звітності, використану при її підготовці;

(b) опис обсягу обов'язкового аудиту, у якому має бути зазначено, щонайменше, стандарти аудиту, за якими проводився обов'язковий аудит;

(с) аудиторський висновок, який може бути висновком без застережень, із застереженнями або негативним, і в якому має бути чітко висловлена думка аудитора щодо того,

(і) про надає річна фінансова звітність достовірне й об'єктивне уявлення про підприємство згідно з відповідними стандартами фінансової звітності та

(ii) у доречних випадках, чи відповідає річна фінансова звітність вимогам закону;

Якщо аудитор, який здійснює обов'язків аудит, не може висловити аудиторського висновку, то у звіті має бути викладена відмова від надання висновку.

(d) зазначення будь-яких питань, на які аудитор акцентує увагу без внесення застережень в аудиторський висновок;

(е) висновок та звіт, зазначені у підпункті статті 34 (1) Директиви 2013/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про річну фінансову звітність, консолідовану фінансову звітність та пов'язані з ними звіти певних типів підприємств, що вносить зміни до Директиви 2006/43/ЄС Європейського Парламенту та Ради і скасовує Директиву Ради 78/660/ЄЕС і Директиву Ради 83/349/ЄЕС (*).

2. Аудитор підписує звіт і вказує дату його підписання. У разі проведення обов'язкового аудиту аудиторської фірмою, аудиторський звіт підписується, як мінімум, аудитором (аудиторами), що виконують обов'язків аудит від імені аудиторської фірми. У виняткових випадках держави-члени можуть передбачити можливість нерозкриття прізвищ осіб, які підписали аудиторський звіт, якщо таке розкриття може спричинити неминучу і серйозну загрозу особистій безпеці будь-якої особи. У кожному разі, прізвища осіб, які підписали аудиторський звіт, мають бути відомі відповідним компетентним органам.

3. Аудиторський звіт про проведення аудиту консолідованої фінансової звітності має відповідати вимогам, викладеним у частинах 1 і 2. Складаючи думку про узгодженість звіту про управління та фінансової звітності, згідно з пунктом (е) частини 1, аудитор або аудиторська фірма повинні розглянути консолідовану фінансову звітність і консолідований звіт про управління. У випадках, коли річна до консолідованої фінансової звітності додається фінансова звітність материнського підприємства, аудиторські звіти, передбачені цією статтею, можуть бути об'єднані.

(*) ОВ L 182, 29.6.2013, С. 19."

РОЗДІЛ 9

ПОЛОЖЕННЯ ПРО ЗВІЛЬНЕННЯ ТА ОБМЕЖЕННЯ ЗВІЛЬНЕНЬ

Стаття 36

Звільнення для мікропідприємств

1. Держави-члени можуть звільнити мікропідприємства від виконання всіх або будь-якого з таких зобов'язань:

(а) зобов'язання подавати статті «Передплата та нарахований дохід» та «Нараховані витрати і доходи

майбутніх періодів». У тих випадках, коли держава-член використовує цю можливість, і тільки стосовно інших витрат, зазначених у пункті (b) (vi) частини 2 цієї статті, вона може дозволити цим підприємствам відступити від пункту (d) статті 6 (1) щодо визнання статей «Передплата та нарахований дохід» та «Нараховані витрати і доходи майбутніх періодів», за умови, що цей факт розкривається у примітках до фінансової звітності або, згідно з пунктом (b) цієї частини, в кінці балансового звіту;

(b) зобов'язання складати примітки до фінансової звітності відповідно до статті 16, за умови розкриття в кінці балансового звіту інформації, якої вимагають пункти (d) і (e) статті 16 (1) цієї Директиви та стаття 24 (2) Директиви 2012/30/ЄС;

(с) зобов'язання готувати звіт про управління відповідно до розділу 5, за умови, що інформація, якої вимагає стаття 24 (2) Директиви 2012/30/ЄС, розкривається у примітках до фінансової звітності або, згідно з пунктом (b) цієї частини, в кінці балансового звіту;

(d) зобов'язання оприлюднювати річну фінансову звітність відповідно до розділу 7 цієї Директиви, за умови, що інформація балансового звіту, наведена у річній фінансовій звітності, належним чином подана, згідно з національним законодавством, до, як мінімум, одного компетентного органу, призначеного відповідною державою-членом. В усіх випадках, коли такий компетентний орган не є центральним реєстром, комерційним реєстром або реєстром компаній, як зазначено у статті 3 (1) Директиви 2009/101/ЄС, цей компетентний орган зобов'язаний надати до реєстру подану інформацію.

2. Держави-члени можуть дозволити мікропідприємствам:

(а) складати тільки скорочений баланс, окремо відображаючи, як мінімум, статті, пронумеровані літерами у Додатках III або IV, залежно від обставин.

У тих випадках, коли застосовується пункт (а) частини 1 цієї статті, позиції Е розділу «Активи» та D розділу «Зобов'язання» у Додатку III або позиції Е і К у Додатку IV виключаються з балансу;

(b) складати тільки скорочений звіт про прибутки та збитки, окремо відображаючи, як мінімум, такі статті, якщо застосовно:

(і) чистий оборот,

(ii) інший дохід,

(iii) вартість сировини і витратних матеріалів,

(iv) витрати на утримання персоналу,

(v) коригування вартості,

(vi) інші витрати,

(vii) податок,

(viii) прибуток або збиток.

3. Держави-члени не вимагають і не дозволяють застосування статті 8 до мікропідприємств, які

користуються будь-якими із звільнень, передбачених у пунктах 1 і 2 цієї статті.

4. Щорічна фінансова звітність мікропідприємств, яку складають відповідно до пунктів 1, 2 і 3 цієї статті, вважається такою, що надає достовірне й об'єктивне уявлення, згідно зі статтею 4 (3), про стан підприємства, і тому до такої фінансової звітності стаття 4 (4) не застосовується.

5. У разі застосування пункту (а) частини 1 цієї статті, загальна сума балансу, зазначена в пункті (а) статті 3(1), має складатися з активів, зазначених у позиціях AD розділу «Активи» у Додатку III, або в позиціях AD у Додатку IV.

6. Без порушення положень цієї статті, у всіх інших випадках держави-члени розглядають мікропідприємства як малі підприємства.

7. Держави-члени не допускають відступів, передбачених у частинах 1, 2 і 3, для інвестиційних підприємств або фінансових холдингових компаній.

8. При застосуванні першого речення статті 53 (1), держави-члени, які 19 липня 2013 ввели в дію закони, нормативно-правові акти або адміністративні положення відповідно до Директиви 2012/6/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 14 березня 2012 року, яка вносить зміни стосовно мікропідприємств до Директиви Ради 78/660/ЄЕС про річну звітність деяких типів компаній¹, можуть бути звільнені від виконання вимог, викладених у статті 3(9), щодо конвертації граничних значень, встановлених у статті 3(1), у національні валюти.

9. До 20 липня 2018 року Комісія має подати Європейському Парламенту, Раді та Європейському комітету з соціально-економічних питань звіт про стан справ мікропідприємств, в якому має бути відображена, зокрема, ситуація на національному рівні щодо кількості підприємств, до яких застосовуються критерії визначення розміру і зменшення адміністративного тягаря в результаті звільнення від обов'язкового оприлюднення звітності.

Стаття 37

Звільнення для дочірніх підприємств

Незважаючи на положення Директив 2009/101/ЄС та 2012/30/ЄС, держава-член не вимагає застосування положень цієї Директиви щодо змісту, аудиту та оприлюднення річної фінансової звітності та звіту про управління для підприємств, діяльність яких регулюється їхнім національним законодавством та які є дочірніми підприємствами, за дотримання таких умов:

(1) діяльність материнського підприємства підлягає регулюванню законодавством держави-члена;

(2) всі акціонери або учасники дочірнього підприємства заявили про свою згоду на отримання звільнення від

такого зобов'язання; цю заяву необхідно робити щодо кожного фінансового року;

(3) материнське підприємство заявило, що воно гарантує виконання зобов'язань, взятих на себе дочірнім підприємством;

(4) заяви, зазначені в пунктах (2) і (3) цієї статті, оприлюднюються дочірнім підприємством у порядку, визначеному законодавством держави-члена відповідно до розділу 2 Директиви 2009/101/ЄС;

(5) дочірнє підприємство включене у консолідовану фінансову звітність, складену материнським підприємством відповідно до цієї Директиви;

(6) звільнення розкривається у примітках до консолідованої фінансової звітності, складеної материнським підприємством; та

(7) консолідована фінансова звітність, зазначена в пункті (5) цієї статті, консолідований звіт про управління та аудиторський звіт оприлюднюються стосовно дочірнього підприємства у порядку, передбаченому законодавством держави-члена відповідно до розділу 2 Директиви 2009/101/ЄС.

Стаття 38

Підприємства, які є учасниками, що мають необмежену відповідальність інших підприємств

1. Держави-члени можуть вимагати від підприємств, зазначених у пункті (а) статті 1 (1), діяльність яких регулюється законодавством цих держав-членів і які є учасниками, що мають необмежену відповідальність будь-якого з підприємств, перелічених у пункті (б) статті 1 (1) («підприємство, про яке йдеться»), складати, підтверджувати аудитом та оприлюднювати свою власну фінансову звітність, звітність підприємства, про яке йдеться, відповідно до цієї Директиви; в цьому випадку вимоги цієї Директиви не застосовуються до підприємства, про яке йдеться.

2. Держави-члени не вимагають застосування вимог цієї Директиви до підприємства, про яке йдеться, якщо:

(а) фінансова звітність підприємства, про яке йдеться, складена, підтверджена аудитом та оприлюднена відповідно до положень цієї Директиви підприємством, яке

(i) є учасником з необмеженою відповідальністю такого підприємства, про яке йдеться, та

(ii) його діяльність регулюється законодавством іншої держави-члена;

(б) підприємство, про яке йдеться, включене у консолідовану фінансову звітність, яка складена, підтверджена аудитом та оприлюднена відповідно до цієї Директиви:

(i) учасником з необмеженою відповідальністю або

(ii) якщо підприємство, про яке йдеться, включене у консолідовану фінансову звітність більшого об'єднання

¹ ОВ L 81, 21.3.2012, С. 3.

підприємств, складену, підтвержену аудитом та оприлюднену відповідно до цієї Директиви, – материнським підприємством, діяльність якого регулюється законодавством держави-члена. Це звільнення розкривається у примітках до консолідованої фінансової звітності.

3. У випадках, зазначених у пункті 2, підприємство, про яке йдеться, має на запит повідомити назву підприємства, яке оприлюднює фінансову звітність.

Стаття 39

Звільнення стосовно звіту про прибутки та збитки для материнських підприємств, які складають консолідовану фінансову звітність

Від держави-члена не вимагається застосовувати положення цієї Директиви про проведення аудиту та оприлюднення звіту про прибутки та збитки до підприємств, діяльність яких регулюється її національним законодавством, якщо такі підприємства є материнськими підприємствами, за дотримання таких умов:

- (1) материнське підприємство складає консолідовану фінансову звітність відповідно до положень цієї Директиви і включене у таку консолідовану фінансову звітність;
- (2) звільнення розкривається у примітках до річної фінансової звітності материнського підприємства;
- (3) звільнення розкривається у примітках до консолідованої фінансової звітності, складеної материнським підприємством; та
- (4) прибуток або збиток материнського підприємства, визначений відповідно до цієї Директиви, відображений у балансі материнського підприємства.

Стаття 40

Обмеження звільнень для суспільно значимих суб'єктів господарювання

Якщо прямо не передбачено цією Директивою, держави-члени не застосовують спрощення та звільнення, викладені у цій Директиві, до суб'єктів суспільного інтересу. Суб'єкта суспільного інтересу слід вважати великим підприємством, незалежно від його чистого обороту, загальної суми балансу або середньої кількості працівників протягом фінансового року.

РОЗДІЛ 10

ЗВІТ ПРО ПЛАТЕЖІ НА КОРИСТЬ УРЯДІВ

Стаття 41

Визначення, що стосуються звітності про платежі на користь урядів

Для цілей цього розділу використовуються такі визначення:

- (1) «підприємство, що працює у видобувній промисловості» означає підприємство, що здійснює будь-яку діяльність, яка включає розвідку, пошук, відкриття, розробку і видобуток корисних копалин, нафти, покладів природного газу або іншої сировини, та

належить до видів економічної діяльності, перелічених у розділі В частин 05-08 Додатка I до Регламенту (ЄС) № 1893/2006 Європейського Парламенту і Ради від 20 грудня 2006 року щодо статистичної класифікації видів економічної діяльності, 2-а версія NACE¹;

- (2) «підприємство, яке займається лісозаготівлею у незайманому лісі» означає підприємство, яке здійснює види діяльності, зазначені у розділі А, частині 02, групі 02.2 Додатка I до Регламенту (ЄС) № 1893/2006, на території незайманих лісів;
- (3) «уряд» означає будь-який загальнодержавний, регіональний або місцевий орган влади держави-члена або третьої країни. Сюди належить департамент, агентство або підприємство, контрольоване таким органом влади, як зазначено у статтях 22 (1) - (6) цієї Директиви;
- (4) «проект» означає операційну діяльність, яка регулюється єдиним договором, ліцензією, договором оренди, концесійним договором або аналогічними юридичними угодами, і яка лежить в основі грошових зобов'язань перед урядом. Проте якщо кілька таких угод суттєво, взаємопов'язані, вони розглядаються як проект;
- (5) «платіж» означає суми перелічених далі категорій, що сплачуються грошима або товарами за здійснення діяльності, зазначеної в пунктах 1 і 2:
 - (a) надходження від виробництва;
 - (b) прибутковий податок, податок на видобуток або прибуток підприємств, за винятком споживчих податків, таких як податок на додану вартість, податок на дохід фізичних осіб або податок на продаж;
 - (c) роялті;
 - (d) дивіденди;
 - (e) знижка при підписанні контракту, бонус за відкриття корисних копалин та виробничий бонус;
 - (f) ліцензійні збори, орендна плата, вступні внески та інші платежі за видачу ліцензій та/або отримання концесій; та
 - (g) платежі з метою вдосконалення інфраструктури.

Стаття 42

Підприємства, від яких вимагається скласти звіти про платежі на користь урядів

1. Держави-члени вимагають від великих підприємств та всіх суспільно значимих суб'єктів господарювання, що працюють у видобувній промисловості або займаються лісозаготівлею у незайманому лісі, щороку складати та оприлюднювати звіти про платежі на користь урядів.

2. Це зобов'язання не стосується будь-якого підприємства, діяльність якого регулюється законодавством держави-члена і яке є материнськими підприємствами, якщо виконуються обидві зазначені далі умови:

- (a) діяльність материнського підприємства регулюється законодавством держави-члена; та
- (b) платежі на користь урядів, здійснені таким підприємством, включені у консолідований звіт про

¹ ОВ L 393, 30.12.2006, С. 1.

платежі на користь урядів, складений цим материнським підприємством відповідно до статті 44.

Стаття 43

Зміст звіту

1. Платіж – виконаний як одноразовий платіж або як послідовність пов'язаних платежів – на суму менше 100 000 євро протягом фінансового року, відобразити у звіті не потрібно.

2. Про діяльність, зазначену в пунктах (1) і (2) статті 41, протягом відповідного фінансового року слід розкривати таку інформацію у звіті:

(а) загальна сума платежів на користь кожного уряду;

(б) загальна сума за кожним видом платежів, зазначених у пунктах (5) (а) - (g) статті 41, на користь кожного уряду;

(с) якщо ці платежі були віднесені до конкретного проекту, – загальна сума за кожним видом платежів, зазначених у пунктах (5) (а) - (g) статті 41, здійснених для кожного такого проекту, та загальна сума платежів для кожного такого проекту.

Платежі, здійснені підприємством у зв'язку із зобов'язаннями, покладеними на рівні підприємства, можуть бути розкриті на рівні підприємства, а не на рівні проекту.

3. Платежі на користь уряду, здійснені у вигляді оплати товарами, відображаються у звіті у вартісному та, якщо можливо, у кількісному виразі. Для роз'яснення способу визначення їхньої вартості, надаються допоміжні примітки.

4. Розкриття платежів, зазначених у цій статті, має відображати радше сутність, а не форму відповідного платежу або діяльності. Забороняється штучно розділяти або об'єднувати платежі або діяльність з метою ухилення від застосування цієї Директиви.

5. Для держав-членів, що не запровадили євро, граничне значення у євро, вказане у пункті 1, конвертується у національну валюту:

(а) за курсом обміну, опублікованим в Офіційному віснику Європейського Союзу на дату набрання чинності будь-якої Директиви, що фіксує це граничне значення, та

(б) з округленням до найближчої сотні.

Стаття 44

Консолідований звіт про платежі на користь урядів

1. Держава-член вимагає від усіх великих підприємств та всіх суспільно значимих суб'єктів господарювання, що діють у видобувній промисловості або займаються лісозаготівлею у незайманому лісі, та діяльність яких регулюється законодавством цієї держави-члена, складати консолідовані звіти про платежі на користь урядів відповідно до статей 42 і 43, якщо це материнське

підприємство зобов'язане складати консолідовану фінансову звітність відповідно до статті 22 (1) - (6).

Вважається, що материнське підприємство діє у видобувній промисловості або зайняте лісозаготівлею у незайманому лісі, якщо будь-яке з його дочірніх підприємств діє у видобувній промисловості або зайняте лісозаготівлею у незайманому лісі.

До консолідованого звіту включаються лише ті платежі, які є наслідком видобувної діяльності та/або лісозаготівлі у незайманому лісі.

2. Зобов'язання складати консолідований звіт, зазначений у пункті 1, не стосується:

(а) материнського підприємства малої групи, як визначено у статті 3 (5), окрім випадків, коли будь-яке з афілійованих підприємств є суспільно значимим суб'єктом господарювання;

(б) материнського підприємства групи середнього розміру, як визначено у статті 3(6), окрім випадків, коли будь-яке з афілійованих підприємств є суспільно значимим суб'єктом господарювання; та

(с) материнського підприємства, діяльність якого регулюється законодавством держави-члена, яке є дочірнім підприємством, якщо діяльність його власного материнського підприємства регулюється законодавством держави-члена.

3. Підприємство, у тому числі суб'єкт суспільного інтересу, не потрібно включати у консолідований звіт про платежі на користь урядів, якщо виконується, як мінімум, одна з таких умов:

(а) жорсткі тривалі обмеження суттєво перешкоджають материнському підприємству здійснювати свої права щодо активів або управління цим підприємством;

(б) у виняткових випадках, коли збір інформації, необхідної для складання консолідованого звіту про платежі на користь урядів згідно з цією Директивою, пов'язаний з невідповідними витратами або зайвою затримкою;

(с) акції цього підприємства придбані виключно для цілей їх подальшого перепродажу.

Перелічені вище звільнення застосовуються лише у тому випадку, якщо вони також використовуються для цілей консолідованої фінансової звітності.

Стаття 45

Оприлюднення

1. Звіт, зазначений у статті 42, та консолідований звіт про платежі на користь урядів, зазначений у статті 44, оприлюднюються відповідно до законодавства кожної держави-члена, згідно з положеннями розділу 2 Директиви 2009/101/ЄС.

2. Держави-члени мають забезпечити, щоб усі члени відповідальних органів підприємства, що діють у межах повноважень, встановлених національним законодавством, несли відповідальність за забезпечення складання та оприлюднення звітів про платежі на

користь урядів у міру своєї обізнаності і здібностей, відповідно до вимог цієї Директиви.

Стаття 46

Критерії еквівалентності

1. Підприємства, зазначені у статтях 42 і 44, що складають та оприлюднюють звіти відповідно до вимог третіх країн до подання звітності, якщо ці вимоги були оцінені, відповідно до статті 47, як еквівалентні вимогам цього розділу, звільняються від виконання вимог, викладених у цій Главі, за винятком зобов'язання оприлюднювати ці звіти відповідно до законодавства кожної держави-члена згідно з положеннями глави 2 Директиви 2009/101/ЄС.

2. Комісія уповноважена приймати делеговані законодавчі акти відповідно до статті 49, що встановлюють критерії, які застосовуються, для цілей частини 1 цієї статті, для оцінки еквівалентності вимог третіх країн до подання звітності та вимог, викладених у цьому розділі.

3. Критерії, встановлені Комісією відповідно до частини 2,

(а) охоплюють:

(i) цільові підприємства,

(ii) цільових одержувачів платежів,

(iii) відображені у звіті платежі,

(iv) на що віднесені відображені у звіті платежі(v),розшифровку відображених у звіті платежів,

(vi) підстави для подання консолідованої звітності,

(vii) спосіб подання звітності

(viii) періодичність подання звітності, та

(ix) заходи боротьби з протизаконним ухиленням від сплати податків;

(b) або – в іншому випадку – обмежуватися критеріями, що сприяють безпосередньому порівнянню вимог третіх країн до подання звітності з вимогами, викладеними у цьому розділі.

Стаття 47

Застосування критеріїв еквівалентності

Комісія уповноважена приймати впроваджувальні акти, що визначають ті вимоги щодо звітності третіх країн, які, після застосування критеріїв еквівалентності відповідно до статті 46, які Комісія вважає еквівалентними вимогам, викладеним у цьому розділі. Такі впроваджувальні акти приймаються відповідно до процедури розгляду, передбаченої у статті 50 (2).

Стаття 48

Огляд

кожному проекту Комісія здійснює огляд і подає звіт про реалізацію та ефективність цього розділу, зокрема

щодо сфери застосування і дотримання зобов'язань щодо поданням звітності та способів її подання.

В огляді має бути враховано зміни на міжнародному рівні, зокрема, щодо підвищення прозорості платежів на користь урядів, наведено оцінку впливу інших міжнародних режимів та розглянуто наслідки для конкурентоспроможності та енергетичної безпеки. Робота над оглядом має бути завершена до 21 липня 2018 року.

Звіт та, за потреби, законодавча пропозиція, мають бути подані до Європейського Парламенту та Ради. У звіті має бути розглянута можливість поширення вимог до подання звітності на додаткові галузі промисловості і необхідність аудиту звіту про платежі на користь урядів. У звіті також має бути розглянута необхідність розкриття додаткової інформації про середню кількість працівників, про використання субпідрядників та про грошові санкції, що застосовуються державою.

Крім того, у звіті має бути проаналізована доцільність запровадження зобов'язання для всіх емітентів Союзу, виконувати комплексну перевірку у процесі пошуку корисних копалин, аби пересвідчитися, що ланцюжки поставок жодним чином не пов'язані з конфліктними сторонами, та забезпечити дотримання рекомендацій ЕІПІ («Ініціатива прозорості добувних галузей») та ОБСЄ щодо відповідального управління ланцюжком поставок.

РОЗДІЛ 11

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 49

Виконання делегованих повноважень

1. Комісія наділяється повноваженнями щодо прийняття делегованих законодавчих актів відповідно до умов, викладених у цій статті.

2. Повноваження щодо прийняття делегованих законодавчих актів, зазначені у статті 1 (2), статті 3 (13) і статті 46 (2), покладаються на Комісію на невизначений термін з моменту, вказаного у статті 54.

3. Європейський Парламент або Рада можуть у будь-який час анулювати делегування повноважень, зазначених у статті 1 (2), статті 3 (13) і статті 46 (2). Рішення про анулювання припиняє делегування повноважень, зазначених у такому рішенні. Рішення набуває чинності наступного дня після його оприлюднення в Офіційному віснику Європейського Союзу або пізніше, на зазначену в рішенні дату. Рішення не впливає на дійсність делегованих законодавчих актів, чинних на момент його прийняття.

4. Відразу після прийняття делегованого законодавчого акту Комісія повідомить про це одночасно Європейський Парламент і Раду.

5. Делегований законодавчий акт, прийнятий відповідно до статті 1(2), статті 3(13) або статті 46(2), набуває чинності лише за відсутності заперечень з боку або

Європейського Парламенту чи Ради протягом двох місяців з моменту повідомлення Європейського Парламенту чи Ради про прийняття цього акту або, якщо зазначений термін ще не закінчився, а Європейський Парламент і Рада повідомили Комісії про відсутність у них заперечень. З ініціативи Європейського Парламенту чи Ради цей період часу може бути продовжений на два місяці.

Стаття 50

Процедура комітету

1. Роботі Комісії сприяє діяльність комітету. Цей комітет є комітетом у значенні Регламенту (ЄС) № 182/2011.
2. У разі посилань на цю частину застосовується стаття 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011.

Стаття 51

Штрафи

Держави-члени встановлюють штрафи за порушення національних положень, ухвалених відповідно до цієї Директиви, та вживають усіх заходів, необхідних для забезпечення стягнення таких штрафів. Передбачені штрафи повинні бути ефективними, пропорційними та стримувальними.

Стаття 52

Скасування Директиви 78/660/ЄЕС та Директиви 83/349/ЄЕС

Директиви 78/660 /ЄЕС і 83/349 /ЄЕС скасовуються. Посилання на скасовані Директиви слід вважати посиланнями на цю Директиву та читати згідно з таблицею відповідностей, наведеній у Додатку VII.

Стаття 53

Транспонування

1. До 20 липня 2015 року держави-члени вводять у дію закони, нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для виконання цієї Директиви, про що негайно інформують Комісію.

Держави-члени можуть передбачити, що положення, зазначені в першому пункті, застосовуються в першу чергу до фінансової звітності фінансові роки, що починаються з 1 січня 2016 року або протягом календарного 2016 року.

Якщо держави-члени ухвалюють такі положення, то вони повинні містити посилання на цю Директиву або супроводжуватись таким посиланням у разі їхньої офіційної публікації. Методи розробки зазначеного посилання визначаються державами-членами.

2. Держави-члени повідомляють Комісії про тексти основних положень національного права, що вони ухвалюють у сфері, яку охоплює ця Директива.

Стаття 54

Набрання чинності

Ця Директива набирає чинності на двадцятий день після дня її публікації в *Офіційному віснику Європейських Співтовариств*.

Стаття 55

Адресати

Ця Директива адресована державам-членам.

Вчинено у Брюсселі 26 червня 2013 року.

За Європейський
Парламент
Голова

За Раду
Голова

M. SCHULZ

A. SHATTER

ДОДАТОК I

ТИПИ ПІДПРИЄМСТВ, ЗАЗНАЧЕНИХ В ПУНКТИ (А) СТАТТІ 1(1)

- в Бельгії:
la société anonyme/de naamloze vennootschap, la société en commandite par actions / de commanditaire vennootschap op aandelen, la société de personnes à responsabilité limitée/de personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid;
- в Болгарії:
акционерно дружество, дружество с ограничена отговорност, командитно дружество с акции;
- в Чеській Республіці:
společnost s ručením omezeným, akciová společnost;
- в Данії:
aktieselskaber, kommanditaktieselskaber, anpartsselskaber;
- в Німеччині:
die Aktiengesellschaft, die Kommanditgesellschaft auf Aktien, die Gesellschaft mit beschränkter Haftung;
- в Естонії:
aktsiaselts, osuühing;
- в Ірландії:
public companies limited by shares or by guarantee, private companies limited by shares or by guarantee;
- в Греції:
η ανώνυμη εταιρία, η εταιρία περιορισμένης ευθύνης, η ετερόρρυθμη κατά μετοχές εταιρία;
- в Іспанії:
la sociedad anónima, la sociedad comanditara por acciones, la sociedad de responsabilidad limitada;
- у Франції:
la société anonyme, la société en commandite par actions, la société à responsabilité limitée;
- в Італії:
la società per azioni, la società in accomandita per azioni, la società a responsabilità limitata;
- на Кіпрі:
Δημόσιες εταιρείες περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή με εγγύηση, ιδιωτικές εταιρείες περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή με εγγύηση;
- в Латвії:
akciju sabiedrība, sabiedrība ar ierobežotu atbildību;
- в Литві:
akcinės bendrovės, uždariosios akcinės bendrovės;
- в Люксембурзі:
la société anonyme, la société en commandite par actions, la société à responsabilité limitée;

- в Угорщині:
részvénytársaság, korlátolt felelősségű társaság;
- на Мальті:
kumpanija pubblika, kumpanija privata, soċjeta in akkomandita bil-kapital maqsum f'azzjonijiet;
- в Нідерландах:
de naamloze vennootschap, de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid;
- в Австрії:
die Aktiengesellschaft, die Gesellschaft mit beschränkter Haftung;
- в Польщі:
spółka akcyjna, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, spółka komandytowo-akcyjna;
- в Португалії:
a sociedade anónima, de responsabilidade limitada, a sociedade em comandita por ações, a sociedade por quotas de responsabilidade limitada;
- в Румунії:
societate pe acțiuni, societate cu răspundere limitată, societate în comandită pe acțiuni.
- у Словенії:
delniška družba, družba z omejeno odgovornostjo, komanditna delniška družba;
- у Словаччині:
akciová spoločnosť, spoločnosť s ručením obmedzeným;
- у Фінляндії:
osakeyhtiö/aktiebolag;
- у Швеції:
aktiebolag;
- у Великій Британії:
public companies limited by shares or by guarantee, private companies limited by shares or by guarantee.

ДОДАТОК II

ТИПИ ПІДПРИЄМСТВ, ЗАЗНАЧЕНІ В ПУНКТІ (б) СТАТТІ 1(1)

— в Бельгії:

la société en nom collectif/de vennootschap onder firma, la société en commandité (SIC! commandite) simple/de gewone commanditaire vennootschap;

— в Болгарії:

събирателно дружество, командитно дружество;

— в Чеській Республіці:

veřejná obchodní společnost, komanditní společnost, družstvo;

— в Данії:

interessentskaber, kommanditselskaber;

— в Німеччині:

die offene Handelsgesellschaft, die Kommanditgesellschaft;

— в Естонії:

täisühing, usaldusühing;

— в Ірландії:

partnerships, limited partnerships, unlimited companies;

— в Греції:

η ομόρρυθμος εταιρία, η ετερόρρυθμος εταιρία;

— в Іспанії:

sociedad colectiva, sociedad en comandita simple;

— у Франції:

la société en nom collectif, la société en commandite simple;

— в Італії:

la società in nome collettivo, la società in accomandita semplice;

— на Кіпрі:

Ομόρρυθμες και ετερόρρυθμες εταιρείες (συνεταιρισμοί);

— в Латвії:

pilnsabiedrība, komanditsabiedrība;

— в Литві:

tikrosios ūkinės bendrijos, komanditinės ūkinės bendrijos;

— в Люксембурзі:

la société en nom collectif, la société en commandite simple;

— в Угорщині:

közkereseti társaság, betéti társaság, közös vállalat, egyesülés, egyéni cég;

— на Мальті:

soċjeta f'isem kollettiv jew soċjeta in akkomandita, bil-kapital li mhux maqsum f'azzjonijiet meta s-soċji kollh a li għandhom responsabbilita' llimitata huma soċjetajiet tat-tip deskritt f'sub paragrafu;

— в Нідерландах:

de vennootschap onder firma, de commanditaire vennootschap;

— в Австрії:

die offene Handelsgesellschaft, die Kommanditgesellschaft;

— в Польщі:

spółka jawna, spółka komandytowa;

— в Португалії:

sociedade em nome colectivo, sociedade em comandita simples;

— в Румунії:

asocietate în nume colectiv, societate în comandită simplă

— в Словенії:

družba z neomejeno odgovornostjo, komanditna družba;

— в Словаччині:

verejná obchodná spoločnosť, komanditná spoločnosť;

— в Фінляндії:

avoin yhtiö/ öppet bolag, kommandiittiyhtiö/kommanditbolag;

— в Швеції:

handelsbolag, kommanditbolag;

— у Великій Британії:

partnerships, limited partnerships, unlimited companies.

ДОДАТОК III

ГОРИЗОНТАЛЬНА СТРУКТУРА БАЛАНСУ, ПЕРЕДБАЧЕНА У СТАТТІ 10

Активи

A. Статутний несплачений капітал,

з якого оголошений

(якщо національне законодавство не передбачає відображення оголошеного капіталу в розділі «Капітал та резерви». В такому разі частина оголошеного, але ще не сплаченого капіталу відображається у складі активів або в А, або в D (II) (5)).

B. Організаційні витрати

згідно з їх визначенням у національному законодавстві та якщо національне законодавство дозволяє їх відображення у складі активів. Національне законодавство може також передбачати відображення організаційних витрат у першій статті розділу «Нематеріальні активи»

C. Основні засоби

I. Нематеріальні активи

1. Витрати на розробки, якщо національне законодавство дозволяє їх відображення у складі активів.
2. Концесії, патенти, ліцензії, товарні знаки та подібні права й активи у випадку, якщо вони:
 - (а) придбані в обмін на цінну компенсацію та їх не потрібно відображати в C (I) (3); або
 - (б) створені самим підприємством, якщо національне законодавство дозволяє їх відображення у складі активів.
3. Гудвіл у тому випадку, якщо він придбаний в обмін на цінну компенсацію.
4. Платежі в рахунок належних сум

II. Матеріальні активи

1. Земля та споруди.
2. Машини та обладнання.
3. Інші пристрої та інвентар, інструменти та обладнання.
4. Платежі в рахунок належних сум та матеріальні активи у процесі спорудження.

III. Фінансові активи

1. Акції афілійованих підприємств.
2. Позики афілійованим підприємствам.
3. Частки участі.
4. Позики підприємствам, з якими підприємство пов'язане частками участі.
5. Інвестиції, утримувані як основні засоби.
6. Інші позики.

D. Поточні активи

I. Запаси

1. Сировина і матеріали.
2. Незавершене виробництво.
3. Готова продукція і товари для перепродажу.
4. Платежі в рахунок належних сум.

II. Дебіторська заборгованість

(Суми, які мають бути повернені не раніше ніж через один рік, слід відображати окремо по кожній статті.)

1. Дебіторська торговельна заборгованість.
2. Суми заборгованості афілійованих підприємств.
3. Суми заборгованості підприємств, з якими підприємство пов'язане частками участі.
4. Інші дебітори.

5. Передплатений, але ще не сплачений капітал (якщо національне законодавство не передбачає відображення оголошеного капіталу у складі активів в А).
6. Передплата и нарахований дохід (якщо національне законодавство не передбачає відображення таких статей у складі активів в Е)

III. Інвестиції

1. Акції афілійованих підприємств.
2. Власні акції (із зазначенням їхньої номінальної вартості або, за відсутності номінальної вартості, їхньої облікової вартості), якщо національне законодавство дозволяє відображати їх у балансі.
3. Інші інвестиції.

IV. Грошові кошти в банку та в касі

Е. Передоплати та нарахований дохід

(Якщо національне законодавство не передбачає відображення цих статей у складі активів в D (II) (6)).

Капітал, резерви та зобов'язання

А. Капітал та резерви

I. Передплатений капітал

(Якщо національне законодавство не передбачає відображення оголошеного капіталу в цій статті. В такому випадку суми передплатеного та сплаченого капіталу необхідно відображати окремо).

II. Рахунок премій за акціями

III. Резерв переоцінки

IV. Резерви

1. Обов'язковий резерв, якщо національне законодавство вимагає створення такого резерву.
2. Резерв для власних акцій, якщо національне законодавство вимагає створення такого резерву без порушення пункту (b) статті 24(1) Директиви 2012/30/ЄС.
3. Резерви, передбачені статутом підприємства.
4. Інші резерви, у тому числі резерв справедливої вартості.

V. Прибуток або збиток, перенесений на наступні періоди

VI. Прибуток або збиток за фінансовий рік

В. Забезпечення

1. Забезпечення для виплати пенсій та інших зобов'язань.
2. Забезпечення для сплати податків.
3. Інше забезпечення.

С. Кредиторська заборгованість

Суми, які мають бути сплачені протягом одного року, та суми, які мають бути сплачені не раніше, ніж через один рік, слід відображати окремо по кожній статті та по групам цих статей.)

1. Позики під боргові зобов'язання, конвертовані позики відображаються окремо.
2. Суми заборгованості кредитним установам.
3. Платежі, отримані в рахунок замовлень, якщо вони не відображені окремо як зменшення запасів.
4. Кредиторська торговельна заборгованість.
5. Векселі, які необхідно погасити.
6. Суми заборгованості афілійованим підприємствам.
7. Суми заборгованості підприємствам, з якими підприємство пов'язане частками участі.
8. Інша кредиторська заборгованість, у тому числі перед податковими органами та органами соціального забезпечення.
9. Нараховані витрати та відстрочений дохід (якщо національне законодавство не передбачає відображення цих статей в D).

Д. Нараховані витрати та відстрочений дохід

(Якщо національне законодавство не передбачає відображення цих статей в С (9) у розділі «Кредиторська заборгованість»).

Rostyslav
Kurinko

Материал с Блога Ростислава Куринько, профессионала в области устойчивого развития, стратегического управления и корпоративной социальной ответственности (КСО), а также интегрированных коммуникаций и корпоративной отчетности <http://kurinko.com>

Компания "Премьер бизнес консалтинг и коммуникации" - лидеры рынка в сфере стратегического консалтинга, комплексной ESG-оценки компаний, коммуникаций с инвесторами и устойчивого развития www.pbcc.com.ua

ДОДАТОК IV

ВЕРТИКАЛЬНА СТРУКТУРА БАЛАНСУ, ПЕРЕДБАЧЕНА У СТАТТІ 10

А. Статутний несплачений капітал,

з якого оголошений

(якщо національне законодавство не передбачає відображення оголошеного капіталу в розділі L. В такому разі частина оголошеного, але ще не сплаченого капіталу повинна відобразитися або в А, або в D (II) (5)).

В. Організаційні витрати

згідно з їх визначенням у національному законодавстві та якщо національне законодавство дозволяє їх відображення у складі активів. Національне законодавство може також передбачати відображення організаційних витрат у першій статті розділу «Нематеріальні активи»

С. Основні засоби

I. Нематеріальні активи

1. Витрати на розробки, якщо національне законодавство дозволяє їх відображення у складі активів.
2. Концесії, патенти, ліцензії, товарні знаки та подібні права й активи у випадку, якщо вони:
 - (a) придбані в обмін на цінну компенсацію та їх не потрібно відображати в С (I) (3); або
 - (b) створені самим підприємством, якщо національне законодавство дозволяє їх відображення у складі активів.
3. Гудвіл у тому випадку, якщо він придбаний в обмін на цінну компенсацію.
4. Платежі в рахунок належних сум.

II. Матеріальні активи

1. Земля та споруди.
2. Машини та обладнання.
3. Інші пристрої та інвентар, інструменти та обладнання.
4. Поточні платежі на рахунки та матеріальні активи, що використовуються під час будівництва.

III. Фінансові активи

1. Акції афілійованих підприємств.
2. Позики афілійованим підприємствам.
3. Частки участі.
4. Позики підприємствам, з якими підприємство пов'язане частками участі.
5. Інвестиції, утримувані як основні засоби.
6. Інші позики.

D. Поточні активи

I. Запаси

1. Сировина і матеріали.
2. Незавершене виробництво.
3. Готова продукція і товари для перепродажу.
4. Платежі в рахунок належних сум.

II. Дебіторська заборгованість

(Суми, які мають бути повернені не раніше ніж через один рік, слід відображати окремо по кожній статті.)

1. Дебіторська торговельна заборгованість.
2. Суми заборгованості афілійованих підприємств.
3. Суми заборгованості підприємств, з якими підприємство пов'язане частками участі.
4. Інші дебітори.
5. Передплачений, але ще не сплачений капітал (якщо національне законодавство не передбачає відображення оголошеного капіталу у складі активів в А).
6. Передоплата и нарахований дохід (якщо національне законодавство не передбачає відображення таких статей у складі активів в Е).

III. Інвестиції

1. Акції афілійованих підприємств.
2. Власні акції (із зазначенням їхньої номінальної вартості або, за відсутності номінальної вартості, їхньої облікової вартості), якщо національне законодавство дозволяє відображати їх у балансі.
3. Інші інвестиції.

IV. Грошові кошти в банку та в касі

Е. Передоплати та нарахований дохід

(Якщо національне законодавство не передбачає відображення цих статей в D (II) (6)).

Ф. Кредиторська заборгованість: суми, які мають бути сплачені протягом одного року

1. Позики під боргові зобов'язання, конвертовані позики відображаються окремо.
2. Суми заборгованості кредитним установам.
3. Платежі, отримані в рахунок замовлень, якщо вони не відображені окремо як зменшення запасів.
4. Кредиторська торговельна заборгованість.
5. Векселі, які необхідно погасити.
6. Суми заборгованості афілійованим підприємствам.
7. Суми заборгованості підприємствам, з якими підприємство пов'язане частками участі.
8. Інша кредиторська заборгованість, у тому числі перед податковими органами та органами соціального забезпечення.
9. Нараховані витрати та відстрочений дохід (якщо національне законодавство не передбачає відображення цих статей в К).

Г. Чисті поточні активи/ зобов'язання

(З урахуванням передоплат та нарахованого доходу, якщо вони відображені в Е, та нарахованих витрат та відстроченого доходу, якщо вони відображені в К.)

Н. Сукупні активи мінус поточні зобов'язання

І. Кредиторська заборгованість: суми, які мають бути сплачені не раніше, ніж через один рік,

1. Позики під боргові зобов'язання, конвертовані позики відображаються окремо.
2. Суми заборгованості кредитним установам.
3. Платежі, отримані в рахунок замовлень, якщо вони не відображені окремо як зменшення запасів.
4. Кредиторська торговельна заборгованість.
5. Векселі, які необхідно погасити.
6. Суми заборгованості афілійованим підприємствам.
7. Суми заборгованості підприємствам, з якими підприємство пов'язане частками участі.
8. Інша кредиторська заборгованість, у тому числі перед податковими органами та органами соціального забезпечення.
9. Нараховані витрати та відстрочений дохід (якщо національне законодавство не передбачає відображення цих статей в К).

Ж. Забезпечення

1. Забезпечення для виплати пенсій та інших зобов'язань.
2. Забезпечення для сплати податків.
3. Інше забезпечення.

К. Нараховані витрати та відстрочений дохід

(Якщо національне законодавство не передбачає відображення цих статей в С (9) у розділі F(9) або I(9) або в обох)..

L. Капітал і резерви

I. Статутний капітал

(Якщо національне законодавство не передбачає відображення оголошеного капіталу в цій статті. В такому випадку суми передплаченого та сплаченого капіталу необхідно відображати окремо).

II. Рахунок премій за акціями

III. Резерв переоцінки

IV. Резерви

1. Обов'язковий резерв, якщо національне законодавство вимагає створення такого резерву.

2. Резерв для власних акцій, якщо національне законодавство вимагає створення такого резерву без порушення пункту (b) статті 24(1) Директиви 2012/30/ЄС.
3. Резерви, передбачені статутом підприємства.
4. Інші резерви, у тому числі резерв справедливої вартості.

V. Прибуток або збиток, перенесений на наступні періоди

VI. Прибуток або збиток за фінансовий рік

ДОДАТОК V

СТРУКТУРА ЗВІТУ ПРО ПРИБУТКИ ТА ЗБИТКИ – ЗА ПРИРОДОЮ ВИТРАТ, ВІДПОВІДНО ДО СТАТТІ 13

1. Чистий оборот.
2. Зміна запасів готової продукції та незавершеного виробництва.
3. Роботи, виконані підприємством для власних потреб та капіталізовані.
4. Інший операційний дохід.
5.
 - (a) Сировина та матеріали.
 - (b) Інші зовнішні витрати.
6. Витрати на персонал:
 - (a) заробітна плата;
 - (b) витрати на соціальне забезпечення, окремо вказавши пенсійні витрати.
7.
 - (a) Коригування вартості організаційних витрат, матеріальних активів та основних засобів
 - (b) Коригування вартості поточних активів у межах, якщо це коригування перевищує суму коригування вартості, яке є звичайним для підприємства.
8. Інші операційні витрати.
9. Дохід від часток участі, окремо зазначаючи дохід, отриманий від афілійованих підприємств.
10. Дохід від інших інвестицій та позик, які становлять частину основних засобів, окремо зазначаючи дохід, отриманий від афілійованих підприємств.
11. Інший відсотковий та подібний дохід, окремо зазначаючи дохід, отриманий від афілійованих підприємств.
12. Коригування вартості фінансових активів та інвестицій, утримуваних як поточні активи.
13. Інші відсоткові та подібні витрати, окремо зазначаючи суми, які необхідно сплатити афілійованих підприємствам.
14. Податок на прибуток або збиток.
15. Прибуток або збиток після сплати податків.
20. Інші податки, не відображені у статтях 1-15.
21. Прибуток або збиток за фінансовий рік.

ДОДАТОК VI

СТРУКТУРА ЗВІТУ ПРО ПРИБУТКИ ТА ЗБИТКИ – ЗА ФУНКЦІЄЮ ВИТРАТ,

ВІДПОВІДНО ДО СТАТТІ 13

1. Чистий оборот.
 2. Собівартість реалізованої продукції (в тому числі коригування вартості).
 3. Валовий прибуток або збиток.
 4. Витрати на реалізацію (в тому числі коригування вартості).
 5. Адміністративні витрати (в тому числі коригування вартості).
 6. Інші операційні витрати.
 7. Дохід від часток участі, окремо зазначаючи дохід, отриманий від афілійованих підприємств.
 8. Дохід від інших інвестицій та позик, які є частиною основних засобів, окремо зазначаючи дохід, отриманий від афілійованих підприємств.
 9. Інший відсотковий та подібний дохід, окремо зазначаючи дохід, отриманий від афілійованих підприємств.
 10. Коригування вартості фінансових активів та інвестицій, утримуваних як поточні активи.
 11. Інші відсоткові та подібні витрати, окремо зазначаючи суми, які необхідно сплатити афілійованим підприємствам.
 12. Податок на прибуток або збиток.
 13. Прибуток або збиток після сплати податків.
 14. Інші податки, не відображені у статтях 1-13.
 15. Прибуток або збиток за фінансовий рік.
-

ДОДАТОК VII**Таблиця відповідностей**

Директива 78/660/ЄЕС	Директива 83/349/ЄЕС	Ця Директива
Стаття 1(1), перший пункт, вступ	—	Стаття 1(1) пункт (а)
Стаття 1(1), перший пункт, пункти з першого по двадцять сьомий переліку	—	Додаток I
Стаття 1(1), другий пункт	—	Стаття 1(1) пункт (b)
Стаття 1(1), другий пункт пункти (а)-(аа)	—	Додаток II
Стаття 1(1), третій пункт	—	—
Стаття 1(2)	—	—
Стаття 2(1)	—	Стаття 4(1)
Стаття 2(2)	—	Стаття 4(2)
Стаття 2(3)	—	Стаття 4(3)
Стаття 2(4)	—	Стаття 4(3)
Стаття 2(5)	—	Стаття 4(4)
Стаття 2(6)	—	Стаття 4(5)
Стаття 3	—	Стаття 9(1)
Стаття 4(1)	—	Стаття 9(2)
Стаття 4(2)	—	Стаття 9(3)
Стаття 4(3)	—	Стаття 9(3)
Стаття 4(4)	—	Стаття 9(5)
Стаття 4(5)	—	—
Стаття 4(6)	—	Стаття 6(1) пункт (h) та Стаття 6(3)
Стаття 5(1)	—	—
Стаття 5(2)	—	Стаття 2 пункт (14)
Стаття 5(3)	—	Стаття 2 пункт (15)
Стаття 6	—	Стаття 9(6)
Стаття 7	—	Стаття 6(1) пункт (g)
Стаття 8	—	Стаття 10
Стаття 9(A)	—	Додаток III (A)
Стаття 9(B)	—	Додаток III (B)
Стаття 9(C)	—	Додаток III (C)
Стаття 9(D)	—	Додаток III (D)
Стаття 9(E)	—	Додаток III (E)
Стаття 9(F)	—	—
Зобов'язання Стаття 9(A)	—	Капітал, резерви та зобов'язання Додаток III (A)

Стаття 9(В)	—	Додаток III (В)
Стаття 9(С)	—	Додаток III (С)
Стаття 9(Д)	—	Додаток III (D)
Стаття 9(Е)	—	—
Стаття 10	—	Додаток IV
Стаття 10а	—	Стаття 11
Стаття 11, перший пункт	—	Стаття 3(2) та Стаття 14(1)
Стаття 11, другий пункт	—	—
Стаття 11, третій пункт	—	Стаття 3(9), перший пункт
Стаття 12(1)	—	Стаття 3(10)
Стаття 12(2)	—	Стаття 3(9), другий пункт
Стаття 12(3)	—	Стаття 3(11)
Стаття 13(1)	—	Стаття 12(1)
Стаття 13(2)	—	Стаття 12(2)
Стаття 14	—	Стаття 16(1) пункт (d)
Стаття 15(1)	—	Стаття 12(3)
Стаття 15(2)	—	Стаття 2 пункт (4)
Стаття 15(3) пункт (а)	—	Стаття 17(1) пункт (а)
Стаття 15(3) пункт (b)	—	—
Стаття 15(3) пункт (с)	—	Стаття 17(1) пункт (а)(i)
Стаття 15(4)	—	—
Стаття 16	—	Стаття 12(4)
Стаття 17	—	Стаття 2 пункт (2)
Стаття 18	—	—
Стаття 19	—	Стаття 2 пункт (8)
Стаття 20(1)	—	Стаття 12(12), перший пункт
Стаття 20(2)	—	Стаття 12(12), другий пункт
Стаття 20(3)	—	Стаття 12(12), третій пункт
Стаття 21	—	—
Стаття 22, перший пункт	—	Стаття 13(1)
Стаття 22, другий пункт	—	Стаття 13(2)
Стаття 23, пункти 1-15	—	Додаток V, пункти 1-15
Стаття 23, пункти 16-19	—	—
Стаття 23, та 20 та 21	—	Додаток V, пункти 16 та 17
Стаття 24	—	—
Стаття 25, та 1-13	—	Додаток VI, пункти 1-13
Стаття 25, та 14-17	—	—
Стаття 25, та 18-19	—	Додаток VI, пункти 14 та 15

Стаття 26	—	—
Стаття 27, перший пункт, вступ	—	Стаття 3(3)
Стаття 27, перший пункт та (а) та (с)	—	Стаття 14(2), пункти (а) та (b)
Стаття 27, перший пункт та (b) та (d)	—	—
Стаття 27, другий пункт	—	Стаття 3(9) перший пункт
Стаття 28	—	Стаття 2 пункт (5)
Стаття 29	—	—
Стаття 30	—	—
Стаття 31(1)	—	Стаття 6(1), вступ та пункти (а)-(f)
Стаття 31(1a)	—	Стаття 6(5)
Стаття 31(2)	—	Стаття 4(4)
Стаття 32	—	Стаття 6(1) пункт (і)
Стаття 33(1), вступ	—	Стаття 7(1)
Стаття 33(1) та (а) та (b) та другий і третій пункт	—	—
Стаття 33(1) пункт (с)	—	Стаття 7(1)
Стаття 33(2) пункт (а), перший пункт та стаття 33(2) та (b), (с) та (d)	—	Стаття 7(2)
Стаття 33(2) пункт (а), другий пункт	—	Стаття 16(1) пункт (b)
Стаття 33(3)	—	Стаття 7(3)
Стаття 33(4)	—	Стаття 16(1) пункт (b)(ii)
Стаття 33(5)	—	—
Стаття 34	—	Стаття 12(11), четвертий пункт
Стаття 35(1) пункт (а)	—	Стаття 6(1) пункт (і)
Стаття 35(1) пункт (b)	—	Стаття 12(5)
Стаття 35(1) пункт (с)	—	Стаття 12(6)
Стаття 35(1) пункт (d)	—	Стаття 17(1) пункт (b)
Стаття 35(2)	—	Стаття 2 пункт (6)
Стаття 35(3)	—	Стаття 2 пункт (7)
Стаття 35(4)	—	Стаття 12(8) та Стаття 17(1) пункт (а)(vi)
Стаття 36	—	—
Стаття 37(1)	—	Стаття 12(11) перший, третій та п'ятий пункт
Стаття 37(2)	—	Стаття 12(11), перший та другий пункт
Стаття 38	—	—
Стаття 39(1) пункт (а)	—	Стаття 6(1) пункт (і)
Стаття 39(1) пункт (b)	—	Стаття 12(7), перший пункт
Стаття 39(1) пункт (с)	—	—

Статья 39(1) пункт (d)	—	Статья 12(7), другой пункт
Статья 39(1) пункт (e)	—	Статья 17(1) пункт (b)
Статья 39(2)	—	Статья 2 пункт (6)
Статья 40(1)	—	Статья 12(9)
Статья 40(2)	—	—
Статья 41	—	Статья 12(10)
Статья 42, перший пункт	—	Статья 12(12), третий пункт
Статья 42, другой пункт	—	—
Статья 42a(1)	—	Статья 8(1) пункт (a)
Статья 42a(2)	—	Статья 8(2)
Статья 42a(3)	—	Статья 8(3)
Статья 42a(4)	—	Статья 8(4)
Статья 42a(5)	—	Статья 8(5)
Статья 42a(5a)	—	Статья 8(6)
Статья 42b	—	Статья 8(7)
Статья 42c	—	Статья 8(8)
Статья 42d	—	Статья 16(1) пункт (c)
Статья 42e	—	Статья 8(1) пункт (b)
Статья 42f	—	Статья 8(9)
Статья 43(1), вступ	—	Статья 16(1), вступ
Статья 43(1) пункт (1)	—	Статья 16(1) пункт (a)
Статья 43(1) пункт (2), перший пункт	—	Статья 17(1) пункт (g), перший пункт
Статья 43(1) пункт (2), другой пункт	—	Статья 17(1) пункт (k)
Статья 43(1) пункт (3)	—	Статья 17(1) пункт (h)
Статья 43(1) пункт (4)	—	Статья 17(1) пункт (i)
Статья 43(1) пункт (5)	—	Статья 17(1) пункт (j)
Статья 43(1) пункт (6)	—	Статья 16(1) пункт (g)
Статья 43(1) пункт (7)	—	Статья 16(1) пункт (d)
Статья 43(1) пункт (7a)	—	Статья 17(1) пункт (p)
Статья 43(1) пункт (7b)	—	Статья 2 пункт (3) та статья 17(1) пункт (r)
Статья 43(1) пункт (8)	—	Статья 18(1) пункт (a)
Статья 43(1) пункт (9)	—	Статья 17(1) пункт (e)
Статья 43(1) пункт (10)	—	—
Статья 43(1) пункт (11)	—	Статья 17(1) пункт (f)
Статья 43(1) пункт (12)	—	Статья 17(1) пункт (d), перший пункт
Статья 43(1) пункт (13)	—	Статья 16(1) пункт (e)
Статья 43(1) пункт (14)(a)	—	Статья 17(1) пункт (c)(i)

Статья 43(1) пункт (14)(b)	—	Статья 17(1) пункт (c)(ii)
Статья 43(1) пункт (15)	—	Статья 18(1) пункт (b) та Статья 18(3)
Статья 43(2)	—	—
Статья 43(3)	—	Статья 17(1) пункт (d), другой пункт
Статья 44	—	—
Статья 45(1)	—	Статья 17(1) пункт (g), другой пункт Статья 28(3)
Статья 45(2)	—	Статья 18(2)
Статья 46	—	Статья 19
Статья 46a	—	Статья 20
Статья 47(1) та (1a)	—	Статья 30(1) та (2)
Статья 47(2)	—	Статья 31(1)
Статья 47(3)	—	Статья 31(2)
Статья 48	—	Статья 32(1)
Статья 49	—	Статья 32(2)
Статья 50	—	Статья 17(1) пункт (o)
Статья 50a	—	—
Статья 50b	—	Статья 33(1) пункт (a)
Статья 50c	—	Статья 33(2)
Статья 51(1)	—	Статья 34(1)
Статья 51(2)	—	—
Статья 51(3)	—	—
Статья 51a	—	Статья 35
Статья 52	—	—
Статья 53(2)	—	Статья 3(13)
Статья 53a	—	Статья 40
Статья 55	—	—
Статья 56(1)	—	—
Статья 56(2)	—	Статья 17(1) пункты (l), (m) та (n)
Статья 57	—	Статья 37
Статья 57a	—	Статья 38
Статья 58	—	Статья 39
Статья 59(1)	—	Статья 9(7) пункт (a)
Статья 59(2)-(6) пункт (a)	—	Статья 9(7) пункт (a) та статья 27
Статья 59(6) та (b) та (c)	—	Статья 9(7) пункты (b) та (c)

Статья 59(7) та (8)	—	Статья 9(7) пункт (а) та статья 27
Статья 59(9)	—	Статья 27(9)
Статья 60	—	—
Статья 60а	—	Статья 51
Статья 61	—	Статья 17(2)
Статья 61а	—	—
Статья 62	—	Статья 55
—	Статья 1(1)	Статья 22(1)
—	Статья 1(2)	Статья 22(2)
—	Статья 2(1), (2) та (3)	Статья 22(3), (4) та (5)
—	Статья 3(1)	Статья 22(6)
—	Статья 3(2)	Статья 2 пункт (10)
—	Статья 4(1)	Статья 21
—	Статья 4(2)	—
—	Статья 5	—
—	Статья 6(1)	Статья 23(2)
—	Статья 6(2)	Статья 3(8)
—	Статья 6(3)	Статья 3(9), другой пункт, Статья 3(10) та (11)
—	Статья 6(4)	Статья 23(2)
—	Статья 7(1)	Статья 23(3)
—	Статья 7(2)	Статья 23(4)
—	Статья 7(3)	Статья 23(3), вступ
—	Статья 8	Статья 23(5)
—	Статья 9(1)	Статья 23(6)
—	Статья 9(2)	—
—	Статья 10	Статья 23(7)
—	Статья 11	Статья 23(8)
—	Статья 12(1)	Статья 22(7)
—	Статья 12(2)	Статья 22(8)
—	Статья 12(3)	Статья 22(9)
—	Статья 13(1) та (2)	Статья 2 пункт (16) та статья 6(1) пункт (j)
—	Статья 13(2а)	Статья 23(10)
—	Статья 13(3)	Статья 23(9)
—	Статья 15	—
—	Статья 16	Статья 4
—	Статья 17(1)	Статья 24(1)

—	Стаття 17(2)	—
—	Стаття 18	Стаття 24(2)
—	Стаття 19	Стаття 24(3) пункти (а)-(е)
—	Стаття 20	—
—	Стаття 21	Стаття 24(4)
—	Стаття 22	Стаття 24(5)
—	Стаття 23	Стаття 24(6)
—	Стаття 24	—
—	Стаття 25(1)	Стаття 6(1) пункт (b)
—	Стаття 25(2)	Стаття 4(4)
—	Стаття 26(1)	Стаття 24(7)
—	Стаття 26(2)	—
—	Стаття 26(3)	Стаття 6(1) пункт (j)
—	Стаття 27	Стаття 24(8)
—	Стаття 28	Стаття 24(9)
—	Стаття 29(1)	Стаття 24(10)
—	Стаття 29(2)	Стаття 24(11)
—	Стаття 29(3)	Стаття 24(12)
—	Стаття 29(4)	Стаття 24(13)
—	Стаття 29(5)	Стаття 24(14)
—	Стаття 30(1)	Стаття 24(3) пункт (c)
—	Стаття 30(2)	—
—	Стаття 31	Стаття 24(3) пункт (f)
—	Стаття 32(1) та (2)	Стаття 26
—	Стаття 32(3)	—
—	Стаття 33	Стаття 27
—	Стаття 34, вступ та Стаття 34(1), перше речення	Стаття 16(1) пункт (a) та Стаття 28(1)
—	Стаття 34(1), друге речення	—
—	Стаття 34(2)	Стаття 28(2) пункт (a)
—	Стаття 34(3) пункт (a)	Стаття 28(2) пункт (b)
—	Стаття 34(3) пункт (b)	—
—	Стаття 34(4)	Стаття 28(2) пункт (c)
—	Стаття 34(5)	Стаття 28(2) пункт (d)
—	Стаття 34(6)	Стаття 16(1) пункт (g) та стаття 28(1)
—	Стаття 34(7)	Стаття 16(1) пункт (d) та стаття 28(1)
—	Стаття 34(7a)	Стаття 17(1) пункт (p)

—	Статья 34(7b)	Статья 17(1) пункт (r)
—	Статья 34(8)	Статья 18(1) пункт (a)
—	Статья 34(9) пункт (a)	Статья 17(1) пункт (e)
—	Статья 34(9) пункт (b)	Статья 28(1) пункт (b)
—	Статья 34(10)	—
—	Статья 34(11)	Статья 17(1) пункт (f) та статья 28(1)
—	Статья 34(12) та (13)	Статья 28(1) пункт (c)
—	Статья 34(14)	Статья 16(1) пункт (c) та статья 28(1)
—	Статья 17(1) пункт (c)	Статья 17(1) пункт (c) та статья 28(1)
—	Статья 34(16)	Статья 18(1) пункт (b) та статья 28(1)
—	Статья 35(1)	Статья 28(3)
—	Статья 35(2)	—
—	Статья 36(1)	Статья 19(1) та статья 29(1)
—	Статья 36(2) пункт (a)	—
—	Статья 36(2) та (b) та (c)	Статья 19(2) пункты (b) та (c)
—	Статья 36(2) пункт (d)	Статья 29(2) пункт (a)
—	Статья 36(2) пункт (e)	Статья 19(2) пункт (e) та статья 29(1)
—	Статья 36(2) пункт (f)	Статья 29(2) пункт (b)
—	Статья 36(3)	Статья 29(3)
—	Статья 36a	Статья 33(1) пункт (b)
—	Статья 36b	Статья 33(2)
—	Статья 37(1)	Статья 34(1) та (2)
—	Статья 37(2)	Статья 35
—	Статья 37(4)	Статья 35
—	Статья 38(1)	Статья 30(1), первый пункт та Статья 30(3), первый пункт
—	Статья 38(2)	Статья 30(1), второй пункт
—	Статья 38(3)	—
—	Статья 38(4)	Статья 30(3), второй пункт
—	Статья 38(5) та (6)	—
—	Статья 38(7)	Статья 40
—	Статья 38a	—
—	Статья 39	—
—	Статья 40	—

—	Статья 41(1)	Статья 2 пункт (12)
—	Статья 41(1a)	Статья 2 пункт (3)
—	Статья 41(2)-(5)	—
—	Статья 42	—
—	Статья 43	—
—	Статья 44	—
—	Статья 45	—
—	Статья 46	—
—	Статья 47	—
—	Статья 48	Статья 51
—	Статья 49	—
—	Статья 50	—
—	Статья 50a	—
—	Статья 51	Статья 55